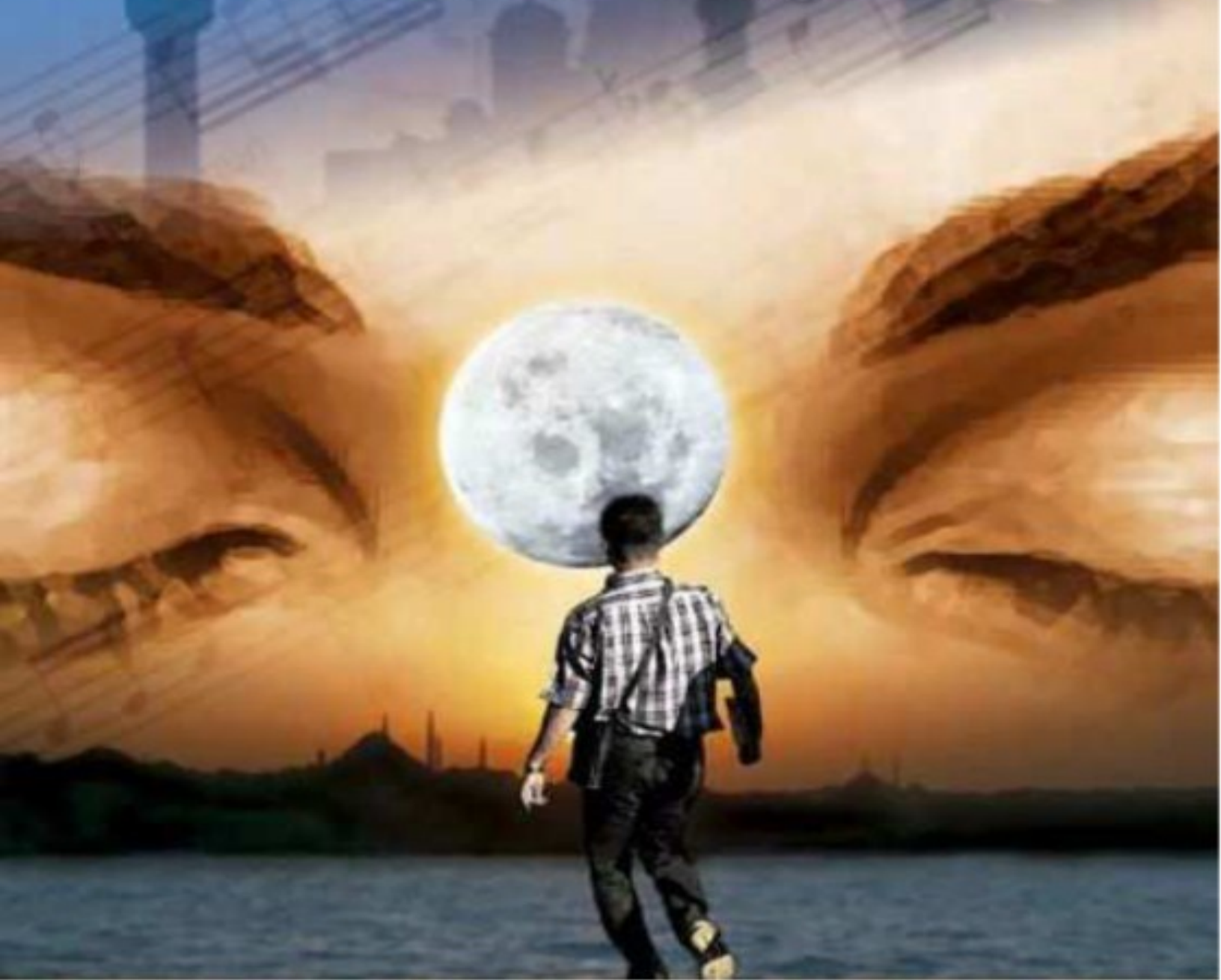

Eski Zaman Hikayeleri

Aşkın Güngör

Akşamın kıyısında zaman. Saat yokluğunu gösteriyor. Kuşkulu bir mayıs eşkiyası adımlıyor zihnimi. Gözlerimi yakınlara çekemiyorum; uzağa, bir yolcu vapurunun puslu yalnızlığına yapışmışlar.

Sen o vapurdan inecektin. Dudaklarında yeni doğmuş kuş sevimliliğinde taze gülücükler gezinecekti. Gözlerindeki bulutları özgür bırakacaktın yanıma gelince. Ben gözlerindeki bulutlarla hasret giderecektim ilk, sonra kucaklayacaktım seni. Yanımızdan geçip giden insanların meraklı bakışları altında duyulmayan ama asırlardır söylenen bir şarkının ritmine kendimizi kaptırmış gibi dans edecektik.

O vapurdan inecektin; denizin kızılılaşan rengine doğru uzaklaşan, martıların peşinden uçtuğu o karakalem vapurdan; bunca zaman sonra, uzaklara, hasretlere nanik yaparak...

İnmedin.

Saat yokluğunu onaylıyor.

Hafif bir esinti tenime dokunup uzaklaşıyor. Seyyar lâmbaların loşluğunda balık ekmek satan küçük tekneler usulca kıpırdanıyorlar deniz üzerinde. Sen gitmedin önce de böyleydi bu rıhtım; gittin, birşey değişmedi. Belki de zannettiğim kadar çok zaman geçmedi sen gideli; ama bana yüzyıl olmuş gibi geliyor. En yakınımıdaki anıların bile puslu.

Sahi, ne kadar zaman geçti sen gideli; birkaç ay mı, birkaç yıl mı?

“Zamanı önemseme.” demiştimsana “Zaman, insanların kendilerini sınırlamak için icad ettikleri bir engel. Oysa insan, ömrünü zaman kısılcasına almadan doyasıya yaşayabildiği takdirde başlatır en büyük baş kaldırısını. Hayat tüm kalıplaşmış kurallara bir başkaldırı değil midir? Bu başkaldırıya zamanın hükmetmesine izin vermek, başlarken savaşı kaybetmesine neden olmaz mı kişinin?”

Aylardan Eylül'dü. Şehzadebaşı'ndaydık; tabelasında tombul sevimli bir fil bulunan kafenin ikinci katında... Gözlerini müzik dolabının birbirlerini takip ederek yanıp sönen ışıklarından ayırarak yüzüme çevirmiştin. Gözlerin yanıp sönüyordu.

“Ama gidiyorsun...” diye mırıldandın ağlamaklı bir sesle” Ayrı kalacağımız zamanları nasıl yok sayabilirim Revnak?

“Zamanı yok say demiyorum ki.” dedim. “Sadece seni ele geçirmesine izin verme. Unutma ki ayrı kalacağımız günlerin sonrasındaki kavuşma, bizim zamana karşı elde ettiğimiz bir galibiyet olacak; zaman, aramıza ne kadar uzun serilirse serilsin sevgimizi bitiremeyeceğini görecektik çünkü.”

Ama giden ben olmadım, sen gittin. Önemsememeni söylediğim zamanı bile şaşırtan ani bir kararla gittin üstelik ve ben zamanın gidenden çok geride kalanın, bekleyenin üzerine ağırlığını yüklediğini fark ettim çaresizce.

Çaresizce; çünkü zaman beni yeniyor.

Zaman intikam alıyor benden.

Firaklı öykülerin gamsız kahramanı gibi ardına bakmadan çekip giden o vapur umutlarımdı benim.

Öykülerine ulaşmak ve herkesten gizledikleri dünyalarını yitirmemek için hararetle bir telâş ile şehrin yollarına dağılan insanları seyrettim sığındığım köşeden. Öykülerine yabancı olduğum bu silüetlerin kimi artık aşına gelen, kimi hiç tanımadığım yüzleri ve anlamlandıramadığım, yaralı kuş çırpınışlarıyla kıpırdanan gözleri, çocukluğumun eski zamanlarında sıkışıp kalmış çizgi romanlarda boşluk doldurmak amacıyla kareler içine çiziktirilen figüran karakterleri hatırlattı birden. Hüzünlendim.

Üzerime iyice sinerek oturduğum banka bulaşan kasveti geride bırakabilmek umuduyla kalktım; kıyıya yanaşarak denizi seyrettim. Usulca sıyrıp bedenimden, akşama bulanık karanlık sulara daldırdım ruhumu. Denizin metrelerce altından baktım dışarı. Gördüğüm herşey yabancı geldi düşümün gözlerine. Korktum; seni özledim; yokluğundan korktum bu kez. Aklımı yitirmemek için koşar adım kaçtım oradan; bulvara çıktım. Masallardan kurtulan korkutucu devler apartmanlara dönüşmüş, taş ve camlarla yeniden yapılanan evleriyle gökyüzünü kapatmış ve onları vücuda getiren insanların mavi cennetlerini kısıtlayarak tüm özgürlük hayallerini tutsak etmişlerdi. Ağaçlı, çiçekli, kuşlu, dereli ve güneşli, yemyeşil-masmavi bir dünya arzuladım o an. Tüm cennetler ölümlüydü ne varki, tüm hatıralar ölümlüydü.

Acılar çeken düşüncelerimi yakalarından tutup, bahçe içindeki kiralık bir gecekonduya, odalardan birine konmuş yeşil, sihirli bir koltuğa savurdu ölümlü hatıralarım. Çocukluğumun masum zamanlarına gömüldüm:

Sıvası dökük duvarları arasında çocukluğumu geçirdiğim o bahçeli gecekonduyu hiçbir zaman unutmadım. Çocukluğum, masum hayalleri körelten zaman kesitlerinde sıkışıp kalmış olsa da, o günlerin tatlı kokusu iki odalı bir gecekondü görüntüsüne bürünerek ulaşıyor bana.

Çocukluğumu özliyorum.

Usulcacık açılan bir zaman kapısından, geride düşüncelerimi, kaygılarımı ve alışmışlığın can sıkıntısını bırakarak çocukluğuma, o çizgi romanlı, plâskit askerli, milliyet çocuklu günlere geçivermek; okul dönüşü çantamı bir kenara bırakıp, babaannemin mirası büyük yeşil koltuğa gömülüp, bir elimde özenle hazırladığım koca bir sandviç, bir elimde Zagor'un bilmem kaçınıcı sayısı ile hayal dünyalarına dalıvermek gerçekleşmesini en çok arzuladığım düşünüm şu günlerde.

Benigeçmişe yamalıyor verdiği acılar.

O koltuğu seviyordum. Belki çelimsiz vücudumu gizleyebilecek kadar büyük olduğu için; belki bilimkurgu romanlarımı, Zagorları, Mandrakeleri, Süpermenleri okurken kimselerin ulaşamadığı bir sığınak olabildiği için; belki askerlerimi savaştırdığım hayali senaryolarında kimi zaman ulaşılması zor bir dağ, kimi zaman bir kovboy kasabası, kimi zaman bambaşka bir gezegen olmayı başaracak denli büyümlü olabildiği için; belki de hepsinden öte, incelen yeşil kılıfı altından görünen astarının, ilmiğinden çözölmüş iplerinin ve delik deşik olmuş tahta ayaklarının kanıtladığı gibi çok yaşlı olduğu hâlde yaşamaya, vazifesini yapmaya çalıştığı için seviyordum onu. Ne olursa olsun, tüm ayrımların

birleştiği nokta, o yeşil koltuğu -arkadaşım, hayaldaşım, dert ortağım yeşil koltuğu- bugün daha bir kıymetini bilerek, daha bir özleyerek -çünkü iyice esidiğini söyleyerek bir kış günü onu parçalayıp yakan babama engel olamamıştım- ve daha bir fazla severek hatırladığımdır.

Alışkanlık değildir sevgi değil mi? Uzakken, ayrıyken, araya zamanlar serilmişken bile arzulanana, özlenene duyulandır. Gerçek sevilen, üzerinden yıllar geçse de unutulmayan, hoyrüt zamanların sıcaklığını yok edemediği ve uzun seneler sonra bile daha tutkulu hatırlanan değil midir?

Ben o yeşil koltuğu sevdim ve ölene kadar hem onu hem de seni sevmeye devam edeceğim sanırım.

Hüzünlenmek istemiyorum ama mutluluklarımla anılara sıkışmış ve eskimekte olduklarını farketmek başka bir çıkar yol bırakmıyor bana. Çocukluğum ve sen; iki temiz mutluluk, iki eski hayal...

Vapur küçücük bir nokta oldu karanlığın içinde. Uzaklara ilerlemekte olduğunu hatırlatan, cılız ışıkları ve içimde bıraktığı hüzün sadece. Peşine takılıp uzaklaşan martılar bile kıyıya. Kendilerine balık kılçıkları atan seyyar satıcılara geri dönüyorlar. Çığlıkları, beklemenin yorduğu herkes için yakılmış türküler gibi dokunaklı; ilmik ilmik içimde işlenerek tüm duygularımın üzerini örten hüzün ve mutluluk renklerinin karışımı bir kilim oluyor.

Seni özlüyorum.

Karşı kıyıda Galata Kulesi karanlığa bulanık gökyüzüne değdiriyor başını. Akşama silüetini kazıyan ışıklar, reklâm panolarının, evlerin, camilerin ve kıyı ışıklarının arasında yitiyor usul usul. Seninle bu kıyıda, Sirkeci'de, sonbaharın sert esintilerine inat, biribirimize iyice sokularak Galata Kulesi üzerine, başrollerini ikimizin paylaştığı efsaneler uydurduğumuz akşamları hatırlıyorum:

Tarih değişiyor, masal çağı oluyor. Çevremizdeki tüm binalar yeşil, ulu ağaçlara dönüşüyorlar ve Galata Kulesi tüm ihtişamıyla -hatta daha da görkemlenerek- denizin, drev ağaçların ardında, sarp kayalıklar üzerinde birbaşına kalıyor. Sen, sarayından kötü cinler tarafından kaçırılarak bu ulaşılmaz kuleye hapsedilmiş bir prensessin ve ben, izini sürerek tehlikelerle dolu bu diyara gelecek kadar gözüpek, uğrunda ölümü göze alacak kadarsana âşık, seni kurtarmaya and içmiş bir prensim. Elimde güneşin sarı ışıltılarıyla şarkılar okuyan büyülü kılıcım ve altımda, rüyalarından çıkmışçasına görkemli beyaz kırsırağımla izimi sürüyorum. Orman tehlikeli amasana kavuşmak tutkusu korkusuz kılmış beni. Tüm engelleri, kâbuslardan kaçmış korkunç düşmanları yenerek kuleye varıyorum. Bir masum öpücük ödülüm oluyor, yaşamın tadını buluyorum dudaklarında ve gerçek hayata taşıdığımız öpüşlerle noktalanıyor efsanemiz.

Bu zihnimi terketmeyen masum hayallerden dolayı belki, masalları özlüyorum.

Seni bu yüzden çocuklar gibi özlüyorum belki.

İstanbul, başıboş bırakılmış ya da fazlaca hor kullanılmış bir şiir gibi bozulmuş hecelerinin, yitik kafiyelerinin gölgesinde uyukluyor. Kıskanç âşıklarınca yüzüne kezzap atılan bir kadının kendinden çok sevenlerini memnun etmeye çalışmasının hak edilmeyen ağır faturasını ödemesi gibi çirkinleşiyor İstanbul. Tutkular kıskançlığa, sevgiler sahiplenmeye dönüştükçe bayağılaşıyor herşey. Kendine ait saydığı şehri hor kullanarak yaralayanlar şimdi onu kurtarmaya çalışmak, daha fazla yıpranmasını önlemek kahramanlığına soyunuyorlar. Oysa kırılıp bükülüyor ve içlerinde eski zamanların cılız kıpırtıları gezinse de kendi çıkarları için çabalayan kişiler hâline geliyorlar. Ne yazık ki gerçek kahramanlığın sevmek ve sevmekten korkmamak olduğunu çok az kişikabul ediyor artık. İşte ben bu sebeple kahraman ilân ediyorum kendimi iç dünyamda; içimdeki çocuğu gerçeklik canavarının dişlerine teslim etmediğim, bunca zamandır aramadığın sormadığın hâlde geleceksin umuduyla o hüzün kokulu rıhtımda saatler boyu seni beklediğim, özlediğim ve hâlâ hem seni, hem acılarıma teselli olamayan İstanbul'u böyle umarsızca sevmeye devam ettiğim için...

Kahramanlığa sevgisini gönlüne mıhlamış çocukluğum; söküp atmak mümkün olmuyor.

Gecenin resmini yapmak isterdim; en güzel kırmızıları ve mavileri karıştırıp heybetli bir lâcivert gökkubbe, en ışıltılı beyazı kullanarak el değmemiş, tertemiz yıldızlar çizmek apak bir tuval üzerine...

Gözlerin nasıl da yıldızlara benzerdi ağladığında. Attila İlhan'dan veya Faruk Nafiz'den şiirler okuduğum vakit, bu denizin kıyısında, bu gökkubbe altında sana -sevdiklerini, kötü adamlar kaçıracaktıysa tedirgin ve saklayamadığı bir açık yüreklilikle sevecen kucaklayan küçük çocuklar gibi -sıkıca sarıldığımda ya da birbirimizi anlamamakta inat ettiğimiz için tutuştığımız kavgalar sonrasında, yuvalarından kurtulup da süzülen berrak yaşlardan arta kalan iki küçük yıldızcık olurdu gözlerin.

İki sene önceydi. Tavanımda tütün dumanlarının halkalandığı küçük odamda, seni zihnimden uzak tutmaya çabalayarak bir türlü sevemediğim iktisada çalışıyordum. Herhangi bir kanala ayarlanmış olan radyodan “kanve gül” dökülüyordu odaya:

... seviyorum seviyor musun, bekliyorum geliyor musun...

Telefon uzun uzun çaldı, açtım. Sesinde garip bir kırgınlık vardı. Hecelerin titriyor, boğuklaşıyor, kırılıyordu. Neyin olduğunu sordum, birşeyin olmadığını söyleyerek yanıtladın sorumu. Lâf olsun diye birşeyler anlattın, şimdi hatırlayamadığım...

“Ayrılmak istiyor musun benden?” diye sordun en sonunda.

“Ne?”

“Benden ayrılmak istiyor musun diyorum.”

Mantığını kavrayamıyordum. Birkaç saat önce herşey ne kadar güzeldi. Şehzade'de oturup zaman üzerine, ayrılık üzerine uzun uzun konuştuktan sonra aramızdaki mesafelerin ve geçen uzun günlerin sevgimizi köreltemeyeceğini söylemiştik birbirimize. Oysa aradan bir gün bile geçmeden telefon açıyor ve tüm konuştuklarımızı unutmuş gibi, senden ayrılmak isteyip istemediğimi soruyordun.

“Nereden çıkardın şimdi bunu?” diye sorabildim sadece.

“Hiç... Sadece beni sevip sevmediğini merak ediyorum.”

“Elbette seviyorum seni Ceren. Allah aşkına saçmalamaya başlama yine.”

Bir süre sustun. Tüm söylediklerime rağmen içindeki kuşkunun dal budak sarıp büyüdüğünü ve davranışlarımı o garip kuşkunun kılavuzluğunda yorumladığını fark ediyordum. Söylediklerime inanmak yerine, yapmak zorunda olduğum şeyleri kendince kurgulaman ve vardığın anlamsız sonuçlar ardından bana tavrı takınman deli ediyordu beni.

“Neden gidiyorsun öyleyse?” diye sordun usulca.

“Bak Ceren, bunu konuşmuştuk, gitmek zorundayım. Antalya’daki o turizm şirketi geleceğimiz açısından çok önemli.

“Ya okulun?” diye sordun bu kez.

“Okul mu? Ceren, açıköğretimde okuyorum güzelim. Kayıt aktarmak hiç problem değilki.”

Yine susuyordun. İçindeki kuşkunun iyice büyüdüğüne emindim. Bunca senedir devameden birlikteliğimizden emin olman gerekirken itham edici bir tonla anlamsız sorular soruyor olmanı bana karşı beslediğin güvensizliğe yoruyor ve dayandığın bu sonucun beni boğmakta olduğunu fark ediyordum. Tüm isteğin, seni ne denli çok sevdiğimi birkez daha duyabilmektir, bunu biliyordum ve seni ne büyük sevdiğimi, hayatımı seninle geçirmek istediğimi, seni daha gitmeden özlediğimi hiç de yüksünmeden söyleyebilirdim ama bu sadece dallarını kıracaktı içindeki kuşku ağacının. Oysa kökleri yok edilmeyen bir ağacın yeni dallarbüyütmesi, dört yanı tekrar kavraması hiç de uzun sürmezdi. İçindeki kuşkuları tamamen yok etmeliydim ama bunu nasıl başaracağımı da hiç bilemiyordum maalesef.

“Bunun geleceğimiz için gerekli olduğunu neden anlamak istemiyorsun?” diyebildim.

“Geleceğimiz mi?” diye bağırdın birden “Bir geleceğimiz olacağından bile emin değilim!”

Söyleyecek söz bulamadım; kelimeler anlamlarını yitirdi beynimde. Beklediğim sevgi sözlerini söylemediğim için duyduğun kızgınlık sebep oluyordu böyle konuşmana, bundan emindim ama gönlümdeki kristal kulelerin çatırdamasına engel olamadım yine de.

“Görüşmemek üzere!” diyerek kapattın telefonu. Elimde ahize, öylece durdum bir süre. Kendine kızdığın için ve kendine kızmana neden olduğumdan dolayı bana kızdığın için ağladığına, bakışlarının yağmurlandığı-na emindim. İki küçük yıldızcık olacaktı gözlerin yine.

... bekliyorum geliyor musun, sevdikçe bitiyor musun, peki öyle olsun.

Şarkı bitti.

Şimdi zihnimde, birbirlerini uzak kentlerin tozlu yollarında terk etmeye çalışan ama asla ayrılamayacaklarını bilen, yan yana ama uzak acemi kaçak aşıklar gibi başka bir şarkının notaları ney, tanbur, ud ve kanun kıyafetlerine bürünüp şekillenmeye çabalıyor. Düşsel orkestramın çaldığı bu hüznünlü besteyi Fakih Özlen’in hiç unutmadığım dokunaklı sözlerini mırıldanarak tamamlamaya çalışıyorum:

Şarkılar seni söyler, dillerde name adın

Aşk gibi, sevda gibi, huysuz ve tatlı kadın

En güzel günlerini demek bensiz yaşadın

Aşk gibi, sevda gibi, huysuz ve tatlı kadın

Bu nihavent sızı gönlümde yine seni resimleyerek, akşamın karanlık örtüsünü kırmızı-mavi-beyaz yansımalarla delmeye çabalayan reklâm panolarının, kıyı lâmbalarının, bakkalların ve içlerinden arabesk ağıtlar yükselen meyhanelerin parsellediği kaldırımları dolaşıp, dar sokakların karanlığına yitiyor. Dilimdeki tüm şarkıları kovalıyorum, içim tınısız kalıyor.

Çok yorgunum Ceren.

Yanıma sokulan küçük yabancıya bakıyorum durgun gözlerle. Sonsuzluğu seyreden ve gördüğü olağanüstülük karşısında tüm bildiklerini unutan bir divane gibi boş, anlamsız ve acı yüklü bakıyor çocuk. Yağ lekeleriyle sarmalanmış pantolonunu çekiştirerek yanımda duruyor. Ne istediğini soruyorum.

“Bir şiir...” diyor fısıldayarak “Bir şiir istiyorum; yitirilmiş zamanlar için yazılmış... Bir umut istiyorum; var mı sizde? Yaşayamadığım çocukluğumu istiyorum. Bisikletler, renkli bilyeler, mutlu yüzlerin gülümsediği aile fotoğrafları istiyorum. Çocukluğumun hakkını istiyorum abi; hakkımı, hakkımı, hakkımı, hak...” Beynimdeki yankılanmalar sona ermeden yok oluyor çocuk. Gecenin puslu koynuna sığınarak, başka hayallerde kullanılmamak arzusuyla karanlıklara gizleniyor. Beynimin oyunculuğuna gülümsüyorum Ceren. Yokluğunun beni deliliğin sınırlarına getirdiğini, anlam dünyalarının uzaklarına itildiğimi, seni hiç vazgeçmeden düşünmenin beni yordüğünü, çok, pekçok yordüğünü farkediyorum. Beynimin yarattığı bir sokak çocuğu görüntüsünün altında bile senin masumluğunu, gülümsemeni seyrediyorum; hiçbir şeyi senden ayırımsayarak düşleyemiyorum Ceren, düşleyemiyorum.

Uzamlıklar içimi burkuyor.

Zihnimde hep o parçalanma devam ediyor. Geçmişî sorgulamak bugüne ait düşüncelerimi parçalara ayırarak bir kıyıya bırakıyor. Bütün uzağında olduğum mutlu günleri eski anılarımda araştırıyor, bulup çıkarıyor ve bugünkü yıpranmış anlarımdan üzerlerine yamıyorum. Dahası hüznüm yamıyorlar beni eski günlerime; çünkü özellikle akşam vakitleri eski zaman kimliğime bürünüyorum baştan ayağı.

Seni seviyorum.

Bu, kendime uyguladığım bir ceza gibi; arayıp sormadığın ve uzaklarda olduğu hâlde garipsi umutlara sığınıp, dalgalara kapılmış balık ölüleri çaresizliğinde ama ölümlerin hissedemeyeceği kadar derin acılar çekerek dönmeni bekledim. Denizin, kıyıya vuran dalgaları yardımıyla mırıldandığı sevda şarkısının ezgileri eşliğinde kavuşacağımız anı düşledim belki yüzlerce kez ve her seferinde farklı vuslat cümleleri kurgulayarak... Oysa sen gelmedin.

Gönlümde şiddetli bir sonbahar hüküm sürüyor şu an. Sırtlarında yağmuru taşıyan sert rüzgârlar gözlerime vuruyorlar tüm kuvvetleriyle. Ağlamak istiyorum. Böylesine dolduğum, sabır sınırlarımdan, özlem sınırlarımdan sonuna geldiğim zamanlarda bir köşeye büzülüp, gelip geçenlere aldırmandan çocuklar gibi hıçkırarak ağlamak, kırgınlıklarımı, üzüntülerimi, kederlerimi içimden atana dek, yalın, boş kalana dek ağlamak istiyorum; seni sevmek tüketiyor çünkü beni. Seni hâlâ sevmek; dönmeyeceğini bile bile, tükene tükene seni sevmek...

İçim kurudukça kuruyor.

Sevda nedir ki hem, nedir sevda? Yaşantımı ağlamaklı bir romana çeviren, mutluluğundan çok acısını çektiğim, beni içinden çıkamadığım penceresiz dört duvar arasına hapseden koyu bir çaresizlikten başka nedir sevda?

Zihnimde biriken farklı sevdaları, Hazan ile Emel’i, Mehri ile İlkay’ı ve ikimizi düşünüyor, sevda diye adlandırarak sarıldığımız umudun herbirimizin yaşantısını nasıl harmanladığını, yaraladığını görüyorum. Yaşananlar her ne kadar farklıysa da elimizde kalan hep aynı; acı yüklü, hüznü yüklü, seneler boyu bıkmadan usanmadan içimizi acıtacak olan, ayrılık...

Seneler önce, seninle birbirimizi en şiddetli sevdiğimiz, şiirlerin ve hayallerin mavi dünyalarına dahil olduğumuz o asırlar öncesi zamanlarda ayrılığın acı yükünü hiç bilmediğimi, gözümün önündeki örneklerle, olup bitenlere rağmen görmediğimi –görmek istemediğimi- fark ediyorum şimdi. Oysa tüm yaşanan sevda öyküleri hemen hemen aynı finalle noktalanıyor.

Uzun bir günün ay ışığına dönüşen ışıltısı kararan denizin sularına yansıyor. Martılar sevdayı düşünen, kendini sevdaları ile sorgulayan genç bir adamın başının üzerinden geçtikçe uçup giden mutlulukları hatırlattıklarını biliyorlar mı acaba? Sevdayı düşündükçe göğün kucağında rüzgârla sevişen martıları hatırlıyorum; martıları düşündükçe, beyaz tüyleri kendi kanına bulanmış döne döne düşen ak sevdaları... İkisi de sevimli, ikisi de kanatlı, ikisi de hüznü artık...

Küçüklüğümün isyan günlerinde kalmış ölmek azrularımı; duvarları yumruklayarak, koltuğumun

sınırlarına gizlenerek ve hep, elinde sihirli değneğiyle yanımda belirip bir gizemli dokunuşla tüm acılarımı yok edecek bir periyi bekleyerek ağladığım çocukluk zamanlarımı hatırlıyorum. O günlerin en kederli ağlayışları bile, çaresizliği böylesi yoğun soluduğum bu zamansızlık anında çok basit gözüküyor. Oysa ben ölümle o zamanlarda tanışmıştım. Ölümün birgün aniden gelmediğini, benimle bir doğduğu için hep içimde durduğunu ve ruhumdaki tamamlanmaya muhtaç boşluğun hasretle beklediği bir sevgili olduğunu daha o zamanlarda fark etmiştim.

Aşklarla, deneme sevdalarla doldurmaya çalıştığım ama başaramadığım içsel boşluğu, maddeden kurtulacağım o final anında –ölümde- kainatın bütünlüğüne dahil olarak tamamlamama yardım edecek bir araçtan başka nedir ki ölüm? Ve o özlenen sevgiliye kavuşana kadar ruhumun acı çeken boşluğunu teskin etmek, başka ruhlarla yakınlaştırarak yalnızlığımı hafifletmek için giriştiğim bir çaresiz arayıştan başka bir şey midir aşk?

Yıldızsız bir gecede dernekten çıkıp evlerimize yöneldiğimiz kısa bir yürüyüşte Mehri'ye sorduğum sorunun ve onun verdiği cevabın ne kadar önemli olduğunu, o kısacık cümlelerin hayatın anlamını mimlediğini fark ediyorum şimdi:

“Hayattan ne bekliyorsun?” diye sormuştum.

“Ölümü!” diye yanıtlamıştı beni.

“Peki, hayat senden ne bekliyor?” diye o sordu bu kez. “Ölümümü...” dedim “Böz ölümle beşik kертmesiyiz.

Oysa çok çabuk geçen bir kaç gün sonra insan yaşantısı içindeki aşk ölümlerinin –ayrılıkların- maddenin hükmüne son veren finalden çok daha canyakıcı, çok daha kahredici, çok daha zehirli olduğunu fark ettik ikimizde. Mehri kendi elleriyle yarattığı ayrılık oyunundan çıkardığı bir sonucu benliğine kabul ettirerek, bundan böyle gelecek saldırılara karşı kendini hazırlamaya başlarken ben, sadece seyircisi olduğum oyunun sonuçlarını görmezden gelerek tehlikelere atıldım. Oysa gerçekler görmeyi bildiğince hüküm sürüyor çevrende.

Dışarıda güz geziniyordu. Pencerenin buğulu camı ardından yapraklarını yitiren dut ağacını, bahçeye kaçırdıkları topu almak için giren çocukların küçük ayakları altında ezilmiş yoncaları seyrediyor, sana adadığım seveda kokulu bir şiiri mırıldanıyordum Ceren. Bahçem geçkin bir gelin gibi tazeliğini arıyor, sarı bir kedi kuyruğunu sağa sola sallayıp mırıldanarak yere düşen yaralı dut yaprağıyla savaşıyordu. Bahçe kapısını hızla açarak Mehri girdi içeri. Kedi, bahçe çitini aşarak kayıplara karıştı.

Siyah, kıvrır kıvrır saçları taranmamış, gömleğinin bir ucu pantolonundan dışarı çıkmıştı. Bakışları, sonbaharın hüznüyle dolup taşmış gibi allak bullaktı. Kapıyı açtım. İçeri girdi. Ne yapacağını bilmez hâlde oda içinde sağa sola yürüdü bir süre. Parmakları saçlarına dolandı.

“Kimse var mı evde?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Annem mutfakta...” dedim “Yeşim de dışarı çıktı biraz önce.”

Gizleyemediği bir savaş sürüyordu içinde. Yüzü paramparça oldu. Aynı anda hem ilkbaharı hem kışı yaşar gibi, hem rahatlamış hem yıkılmış gibi değişiveriyordu bakışları.”İlkay’a telefon ettim.” Dedi. Bakışlarına, sesine, yüzüne kış hakim oldu birden. Koltuğa, yanıma attı kendini; kolunu boynuma doladı. Bir kasırgaya dönüştü içindeki değişken mevsimler.

“Dokunmasına izin vermiş” diye mırıldandı. Başını omzuma bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Ona izin vermiş” diye hıçkırdı tekrar “Onunla öpüşmüş, sevişmiş onunla; o Şafak piçiyile...”

Bu genç adamı –çocukluktan beri birlikte olduğumuz, dertleri ve kederleri paylaştığımız ve şimdi yanımda, dostluğumda hıçkırarak ağlamaktan utanmayan Mehri’yi- teselli edecek bir kaç kelime aradım; bulamadım. Söyleyebileceğim hiçbir sözün içinde yuva kuran sızıyı azaltamayacağını biliyordum.

“Rahatla...” diye mırıldandım saçlarını okşayarak “Ağla ve rahatla.”

Sarı bir yaprak düştü cama çarparak.

Tüm evrenin merkezi olduğumuzu zannettiğimiz lise zamanlarında, filmlere özgü aşkları yaşama merakımızın yarattığı geçici öykülerin; kendimizi başkalarıyla kıyaslama yanlışlarına düştüğümüz eksik ilişkilerin içimizi ayrılıkla yaralayan finallerinde Mehri’nin yine bir acıyı –ama böylesi ağır olmayan bir acıyı- yaşadığını ve bu acının sözcüklere yansıtılabildiği kadarını bana anlattığını hatırladım:

On sekiz yaşlarındaydık. Eksik sonbahar güneşinin terketmeye başladığı yolları adımlıyorduk. Gözlerimi yere dikmiş, yaya yolunun parke taş çizgilerine basmama oyunu oynuyordum kendi kendime. Mehri yanımda suskun, elleri ceplerinde ağır ağır ilerliyordu. Neden sonra fark ettim bana seslendiğini.

“Aldın başını gidiyorsun bakıyorum.”

“Ah, afedersin...” dedim “Dalmışım.”

“Ne yapayım ben şimdi?” diye sordu.

“Bilmem.” Diyerek geçiştirdim sorusunu; çünkü birkaç saat önceki konuşmamızda fikrimi belirtmiş ve son kararı verecek olanın kendisi olduğunu söylemiştim.

“Sıkıntıdan patlayacağım şimdi.” Diyerek derin bir of çekti.

Onu sıkıntıdan patlayacak hâle getirerek derin derin of’lar çektiren bir türlü kabullenemediği acımasızlığıydı yaşamın. Sınıf arkadaşı, ilk aşkı, sevgilisi Nurcan kendisini isteyen ilk erkeğe veriliyordu ailesi tarafından.

“Ailesi çok zorlamış onu.” Diye anlatmıştı Mehri bir saat önceki konuşmamızda. “Bir daha böyle bir kısmet gelmez ayağımıza, demişler”

“Geç mi kalmışlar da evlendiriyorlar on sekiz yaşındaki kızı?” diye söylendim.

“Biliyorsun işte bizim toplumumuzu...” diye mırıldandı. “Anneler babalar çok yaşadıkları için çok bildiklerini iddia ederler hep. Sen düşünme derler, sen karar verme, biz senin yerine düşünüp karar veririz.”

“Evlenmek istemediğini söylememiş mi peki?” diye sordum.

“Ne değişirdi ki?” dedi kırgın bir sesle “Bu olmasa başkası olacaktı. Beni bir kaç sene bekle diyemezdim ki ona. Fakülteye girip bitireyim, askerliğimi halledip bir meslek sahibi olayım sonra da evleniriz; beni altı yedi sene bekle. Olacak şey mi bu?”

“Gerçekten seviyorsa bekler.” Dedim.

“Aşk Öyle birşey değil artık.” Diyerek gülümsedi.

Ama böyle bir şey olmalıydı aşk. Zamanla yıpranmayıp, güçlülere karşı koyduğunda yücelen; sanki birlikte doğmuş gibi iki insanın, ölene dek hayatın her yanını paylaşmaları, birbirlerini sınırsız, ayrılmamak üzere sevmeleri olmalıydı. Mehri’ye söyledim tüm bunları. Dudağındaki gülümse-me daha da geniş yayıldı yüzüne.

“Ancak filmlerde var böyle aşklar.” diye söylendi.

Saçları dağılmış, gözlerindeki damlaların hüznün dansına hıçkırarak eşlik ediyordu. Ağlayışlarla örgülenen salonda görülmeyen küçük meleklerin uçtuğunu ve Mehri’nin üzüntülerini giredebilmek için şirinlikler tasarladıklarını düşündüm. Duvardaki suluboya tablo birden gerçecek, odaya yayılan renkler ellerimizden tutup bizi düş kentlerine bırakacaklardı. Güneş ışınları altında kumların parıldadığı bir mutluluk sahiline; gerçelen bu tablonun çerçeveye sınırlanmamış manzarasına; takalarını kumsala çeken balıkçıların yanına... Böyle ağlamaması için bütün düşlerimin kapılarını açabilirdim; ama girmezdi; giremezdi. Onun için düşler, karanlık göğünü şimşeklerin parçaladığı, rüzgârı ten kanatan; can acıtan sağanak yağmurunda sıırılsıklam olduğu kül rengi, soğuk kent sokaklarıydı o an. Bu durduramadığı ağlayışların, şimdi bir çocuk annesi olan ilk aşkı Nurcan için değil, kendi elleriyle başkalarına teslim ettiği İlkay için olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hatalarda pay sahibi olmak, insanın yitirdiği kadar kendine duyduğu kızgınlık içinde ağlamasına neden oluyordu ve ağlayışların en can acıtan yanı da buydu maalesef.

Yüzünde kocaman gülümsemelerle derneğe gelerek bir kızla tanıştığını söylediği günü hatırladım. Durduramadığı ağlayışları o zamanki mutluluğunun bedeli miydi? Yaşadığı tüm mutluluklar için bir bedel mi ödemek zorundaydı insan? İlkay’la nasıl tanıştıklarını anlatmıştı uzun uzun. Her şeyin temeli bir rastlantıydı ona göre. Üniversite kayıt kuyruğunda karşılaştığı ürkek bakışlar, form doldurmak için istenen bir kalem, zaman geçsin diye konuşmaya başlamak ve konuştukça yakınlaşan hisler...

“Küçük, utangaç bir çocuk gibi, anlıyor musun?” diye anlatmıştı” Herşeyi öğrenmek merakıyla yanıp tutuşan ama öğrenmekten de çekinen bir kız çocuğu gibi...

Başlamakta olan bu aşkın, bir çocuğun da kendisi olduğunu kanıtlayacağını, sevda oyuncağını

fazla kurcalamanın giderilmez bozukluklara yol açtığını öğreteceğini düşünmüyordu o zaman; çünkü aşk, sonunda acı da olsa yaşanması gereken bir deneyimdi.

Uzun zamanlar sonra elinde sigarayla çıkageldi birgün. Sigara içmezdi; merakla yüzüne baktım.

“Sıkıldım...” dedi “Bana çok bağlı, ne istesem yapıyor. Benim oyuncağım olmasını, hayatını bana programlamasını istemiyorum. Kendi plânları, düşünceleri olmalı. Sadece benim için değil kendisi için de yaşamalı. Güçlü olabilmeli biraz. Bana olan güvenini sarsmaya çalışıyorum.”

“Ne yapacaksın?” diye sordum.

Sigaradan bir nefes aldı, içine çekmeden bıraktı dumanları.

“Yaptım bile...” dedi “Bir süre görüşmememiz gerektiğini söyledim.”

“Eee?”

“Ağladı.”

Yüzünde garip bir gurur geziniyordu. Nurcan’ın düğününün olduğu gece, boş bir arsada pazarcı tahtaları üzerinde balarımızı içerken sarfettiği sitemkar cümleleri hatırladım

“Bütün kadınlardan intikam alacağım.” Demişti “Hiçbirini sevmeyeceğim artık. İstedğim gibi kullanacağım onları. “Ve o an yıllar önce kendine verdiği sözü tutar gibi katı, umursamaz görünerek yüzündeki sahte ifadenin ardına saklanıyor, güçlü erkek rolü oynamaya çalışıyordu.

“Saçmalıyorsun Mehri.” dedim “Sonra pişman olacaksın.”

“Hiç de değil...” dedi kesin bir sesle “Hayat acımasız Revnak. Ben de ona kendi ayakları üzerinde durmayı, acımasız olmayı öğretiyorum. Başka türlü yaşamla başbaşa kalmaz. Artık büyümek zorunda. Her zaman kendisine bir dayanak aramaktan vazgeçmeli.”

Bir çocuk çaresizliğinde hıçkırdığı o an, beynindeki anı hücrelerinin yoğun bir çalışmayla tüm eski zamanları, İlkay’lı mutlu günleri hatırlattığını ve yaptığı büyük yanlış için kendisini fazlasıyla suçladığından içindeki acının bat be kat arttığını biliyordum. Sevdiği insanı istediği insan kalıplarına sokmaya çalışmadan, olduğu gibikabul edeceği zamanlara geri dönüp herşeyi düzeltebilmek için pek çok şeyi feda edebilirdi. İçindeki büyük acının farkına vardıkça sevdasının büyüklüğünü de fark ediyordu ve bu çıkışsız lâbirent böylesi çaresiz kılıyordu onu.

“Allah beni kahretsin!” diye hırıldadı yumruklarını sıkarak. İki büklüm olup başını dizlerinin arasına aldı; ağlamaya devam etti.

Bir gece önceydi. Dışarıda karanlığın yeni gezinmeye başladığı saatlerde gelmişti derneğe. Yüzü solgundu. Her zamanki masamızda oturmuş gazetelere göz atıyordum. Yavaşça ilişti sandalyeye.

“Bir sigara verir misin?” dedi fısıltılı bir sesle. İlkay’a bir süre görüşmemelerini söylemesinin üzerinden hemen hemen bir ay geçmişti ve içindeki pişmanlık damla damla birikiyordu o günden beri.

Yine de yüzündeki şaşkın, tedirgin ifade de daha başka gizler vardı. Sigarayı verdim; yaktı derin bir nefes çekti.

“Bu gün İlkay’la buluştum,” dedi. “Onu sevdiğimi, tekrar görüşmek istediğimi söyleyecektim.”

“Gururunu yenemedin mi?” diye sordum, kelimelerin üzerine basarak.

“Yo, hayır, gurur değil,” dedi fısıltıyla. “Öğütlerimi tuttuğunu ve iki haftadır Şafak’la çıktığını söyledi.”

İçindeki acıya teslim etti yüzünü. Bakışlarını kaçırdı. Uzaklara baktı bir süre, buğulu camın ardındaki gölgelere.

“Nasıl olur?” diye mırıldandı. “Bir süre görüşmememiz gerektiğini söylemiştim; bu ayrılık demek değildir ki... Bir ay bile geçmeden nasıl başka biriyle çıkmaya başlar?”

“Hep, güçlü olması gerektiğini söylemez miydin?” dedim. “Gücü, ayrılıkta arıyor, belki de.”

“Maalesef değil,” dedi. “Yine korkaklığa teslim etti kendini. Yalnız kalmaktan korktuğu için başka bir sığınak buldu.”

“Onu çok fazla sevmediğini düşündü belki. Olamaz mı?”

“Ama sevdim onu, Revnak, sevdim! Öyle sevdim ki hem, benim kölem olmasın, kendine güvenini yitirmesin, sevdasını onurla taşıсын diye mücadele ettiğim için yitirdim onu!”

“Yitirmiş sayılmazsın,” dedim. “Konuşmalısın, bana anlattığın gibi anlatmalısın her şeyi ona da.”

“Konuşmak,” diye mırıldandı. “Eğer bir zamanlar benimle paylaştıklarını Şafak’la da yaşamışsa konuşmak kafi gelmez.” Duraksadı. “Hiç bir şey çözüm olmaz,” diye sürdürdü sonra, “Her şey tamamen biter!”

Söyleyecek bir söz bulamadım. İnatçı bir amaç nedeniyle gönlündeki sırça köşkten uçmak üzere olan, aşka dair her şeyi, öpüşmeyi, sevişmeyi öğrettiği İlkay’ın başka bir erkekle yaşamış olabileceği yakınlaşma, sevgisinin kıskançlığına takılıyor; içindeki sıkıntı gözlerine saldırıyor, kurcalıyor, dışarı taşmaya çabalıyordu. Sustum, ve önündeki eski ajandaya sorularla, sancılarla, isyanlarla dolu, hem İlkay’a, hem kendine kinini kustuğu, belki hiç okunmayacak, unutulup gidecek, ama verdiği acıyı hep yanında taşıyacağı bir mektubu kaleme almasını izledim. Kelimeleri içimi yaraladı. Bir uzun yürüyüşte apansız hatırlanması için olsa gerek, zihnimin kuytu köşelerinden birine sakladım mektubu:

Söyle! İlk sen öpmüştün dudaklarından, değil mi? Daima senin olacak sanmıştın. İlk sen açmıştın o kilidi, ve kimse geçmeyecek sanmıştın senden başka... Şimdi, başkalarını seyretmek o kapıdan geçerken, ölümden beter.

İlk sen sarmıştın ince belini. Kimse saramaz sanmıştın; izin vermez başkasına. Ama, aldandın dostum; o kadar kolay değil yalnızlık! Bir kere tadına vardı mı insanoğlu, birlikteliğin, bağlanır ona bir zincirle.

Sen, ya da bir başkası... Sanma ki, o başkalarından masum, diğerlerinden vefalı... Masum değil miydi, seninle başlarken elleri? Sen tutmamış mıydın ilk? Hep öyle kalacak sandın. Ama (Ah! Ama'ların acımasızlığını arttırarak geçer zaman)...

Bilmez misin ki, ölümü bekleyen akbabalar misali, yalnız kalmasını bekleyenler var etrafında. Şimdi bin kere yakarsan da ne çare dostum, “dön!” diye. Kaldı mı o masumiyetten eser? Kaldı mı o ilk dokunuşun, ilk olmanın tadı? Her şey yaşandı bitti! Artık o da masum değil, o da diğer insanlar gibi, sıradan... Belki onlardan da...

İstediğin kadar çırpın zamanı geri almaya; ömrün yetmez o masumu tekrar bulmaya. Şimdi ellerini başkası tutuyor, dudaklarını başkası öpüyor. Oysa, bakışları öyle demiyor... Ne kadar inkar etse de, boşuna! Biliyorsun; o hâlâ seni seviyor. Gözlerinden okuyorsun... Ama, o sözler, ah, o yalancı sözler!... “Onu seviyorum,” diyor bal dudakları; oysa, “seni seviyorum” diye haykırıyor bakışları. Hani görmesen dudaklarının arasındaki fıstığa bakışını... Belki, farkında bile değil ne yaptığının.

Kolundantutup çeksen, alsan, götürsen uzaklara. Hani, o Kıbrıs'taki saten çarşafı. Biliyorsun; karşı koyacak gücü yok... Ama, kıymeti var mı, kendi çıkıp gelmek dururken.

Ağlıyor gözleri, kanıyor yüreği, “yapamam!” diyor sözleri. Belki, sana hâlâ aşık, ama dönmüyor geri. Belki, güvenemiyor hâlâ... Oysa, sen hiç ona yalan söylemedin. Bunu o da biliyor. Ama, o üçümcü kişiler var ya, o üçüncü kişiler... Sanki birer karakedi... Farkında olmadan yaptığınız hareketler hemen yorumlanıyor. Eh...

Ve... bir fısıltı kulaklarda: Ankara Teranesi. Ankara'yı ve Anıtkabir'i bile onunla görmüştün oysa. Görmez olaydın.

Hoşlanarak ilk ona dokunmuştun hayatında... İmandırmaya çalışıyor seni onun için bittiğine, ama kendi de inanmıyor o ateşin söndüğüne. Elleri kenetlenmek istiyor ellerine. Kolları sarmak istiyor seni ölesiye. Sonsuza... Hele bir bakışı var ki, dudaklarının arasındaki fıstığa... Neden hâlâ sarmıyor kolları seni? Neden almıyor dudakları, dudaklarındaki fıstığı? Neden dönmüyor sana, benliği çok istediği hâlde? Mantığı neden “hayır” diyor? Bekle, dostum, bir gün döner elbet, “seni hiç unutmadım,” diyerek. Hani o şarkı gibi:

Elbet bir gün kavuşacağız, / Bu böyle yarım kalmayacak. / İkimizin de saçları ak, / Öylece durup bakışacağız...

Belki, seni çok, ama çok sevdi. Ama o da şunu bilsin ki, sen onu herkesten çok sevdin.

Hayatında ilk kez böylesi çok sevdin.

Mehri

Mektuplar... Mektupların neleri değiştirebileceğini dūřunuyorum. Yitenleri geri getirmiyor mektuplar, gidenleri geri dōndürmüyor. Mehri'nin mektubu hiğbir zaman sahibine ulaşmadı. Yazıldığı ajandanın sayfaları arasında, harflerinde acının izlerini taşıyarak gizli gizli ihtiyaşladı. Artık zaman zaman o eski acıyı içinde kalan cılız tortusuyla hatırlasa da gülüyor yaptıklarına Mehri. İlkay'a dair gönlünde taşıdığı tüm umutların sona erdiğini anladığı gün omzuma gömdüğü hıķırıklara, hię sevmediği sigaraları ardı ardına ekleyerek yazdığı mektuba, herşeyi tekredip gitmeyi dūřündüęünü sıkıntı dolu yalnız gecelere gülüyor – çocukluktu- diyerek.

Gönlümdeki kristal kulede çatlamadık yer kalmadı. Ben sana olan sevgime, gönlümü acıtan bitmez hasretine çocukluk diyemiyorum çünkü Ceren. İğimdeki sevgi ve dōneceęine dair umarsız umut –umutların çaresizliği ne zordur bilemeszin- ağlaya çırpına devam ediyorlar yaşantılarına. Sana yazdığım, birkaçı dışında cevapsız bıraktığın mektupları dūřunuyorum bir bir:

Sevgili Ceren;

Beni anlamayı beklemiyorum. Ama ne olur anla beni.

Her acının güzel bir yanı olmalı derdim önceleri. Bilememişim. Sen İstanbul'dan, İstanbul'la sınırlı yaşantımdan çıkıp gitmeden önce bilememiştim acının ağırlığını. Benimlesin, her an, her dakika; kilometrelerce uzakta olduğun hâlde benimlesin. Seni yaşıyorum, seni yazıyorum, seni özlüyorum ve seni yatıyorum geceleri yıldız deliği yüklü göğe bakarak. Yine de kimi vakit yitiremiyorum çocuk gönlüme hayalini. Yanı başımda olasın istiyorum; sıcaklığını hissetmek, sana dokunmak istiyorum. Suç mu bu?

Beni anlamayı beklemiyorum.

Hayatımın kalanı ne kadarsa, on yıl, yirmi yıl, otuz yıl, seninle yaşamak istiyorum. Geri dönmeni, yine Bakırköy'ün arka sokaklarında kolkola yürümeyi, kucağımı sıcak vücudunla doldurmayı, öpmeyi, bir daha hiç bırakmamak üzere sıkıca sarılmayı istiyorum.

Ne olur anla beni.

Sensizlik, korkunç bir karanlık, gecelerden daha koyu; aralıksız korktuğum ama bir türlü kaçamadığım, kurtulamadığım... İstedim ki bir kez daha anlayasın seni nasıl sevdiğimi, özlediğimi. Seviyorum demek oyun değildir ki kitabımda; bu yüzden umutlara sarılıp bekliyorum dōneceęin günü. Bu da mı suç? Ama hüzünlenme ne olursun. Beni anlamayı beklemiyorum.

Ama ne olur anla beni.

Herřeyi bir de benim gözümle görmeyi dene, objektif ol, çünkü ben elimden geldiğince senin gibi dūřünmeye çabalıyorum iki gözüm. Gidiřinden bu yana geğen iki ayda tek bir mektup yazmamayı, sadece birkaç kez aramayı birden içine düştüğün değişikliğin seni fazlasıyla etkilemesine yoruyorum. Belki de kendimi kandırmaya çalıştığım için sığındığım bir düşlem bu, çünkü aramadığın her gün içinden parça parça kopup gidiyor umudum. İşte bu anlarda dizginlenemiyor içimdeki kara bulut,

yağmur olup yağıyor, şimşek olup çakıyor; barındırmayı hiç sevmemişim kuşklar didiklemeye başlıyorlar zihnimi. Hem sana hem kendime kızıyorum. Bu da doğasında var insanın. Suç mu?

Beni anlamamı beklemiyorum.

Benim çıkmam gereken yolculuğa senin çıkmanın, tüm plânlananları alt üst ederek beni İstanbul'a mihlayan kara kanatlı ölümün, küçümsediğimce benden intikam alan zamanın ve yokluğunun içime bıraktığı sancıların beni ne hâle soktuğunu, özlemimin ne denli büyük olduğunu anlamamı beklemiyorum.

Ama ne olur anla beni.

Çünkü ancak birbirimizi anladığımız ölçüde tanıyabilir ve sevebiliriz birbirimizi. Seni çok özlüyorum küçüğüm.

Revnak

Mektuplarım içimi açıyordu; bir beyaz zarfa koyup kendimi gönderi-yordum sana. Sevdiklerinin değerini kaybettikten sonra anladığını söyleyen Hazan gibi varlığını değil yokluğunu yaşarken, hasret dolu, umut dolu, vuslat dolu mektuplar yazarken fark ettim seni ne denli çok, zannettiğimden ne denli büyük sevdiğimi.

Yaklaşık bir ay sonra geldi ilk mektubun. Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çabalarken ellerim titreyerek açtım Adana Merkez Postaha-nesi damgalı zarfı. Seyrederken çok güldüğüm bol ağlamaklı eski filmlerden gerçek dünyaya düşmüş siyah-beyaz bir ayrılık kahramanı gibi, ellerinin değdiği küçük mektup kâğıdının her yanını, mavi, düzgün harflerini, cümlelerini öptüm usul usul. Zayıf kurgulanmış kişiliklerinin sevgilerini ya da ayrılıklarını çok abartılı bularak o siyah beyaz filmlere güldüğüm her anın bedelini ödedim, sonsuzca hüznlenerek.

Revgili Revnak,

En deli ve en sevmeye hazır zamanlarımızda paylaştığımız bir şiirdi yaşadıklarımız. Seni, okumayı ve yazmayı çok sevdiğin şiirler gibi dize dize, duygu duygu yaşamak çok güzeldi ve şimdi bir ayrılık şiirini hissetmek de aynı şekilde acı. Ne var ki ruhum ayrılık çıkmazında öğrenecek kendini bulmayı.

Seni anlıyorum.

Beni nasıl sevdiğini, nasıl özlediğini, içindeki o çocuk tarafın nasıl hüznler içinde can çektiğini biliyorum. Çünkü sen benimle yan yanayken bile özlerdin beni ve bunu söylemekten de asla gocunmazdın. Şimdi o günleri düşündükçe kanadı kırık beyaz bir güvercin çırpınıyor içimde ama hepsi o kadar.

Sen de beni anla lütfen.

Seni, beni sevdiğin kadar büyük sevmemişimi fark edince kızmaya başlamıştım kendime. Şimdi, senden uzak kalınca anlıyorum ki bana duyduğun segiye lâıyk olmaya çalışmışım hep. Kendimden çok

seni yaşamışım. Ve beni korkutan da kendimi, özümdeki Ceren’I yitirdiğimi görmektir. Bu benim savaşım; önceden beri var olan ama aramızdaki mesafe arttıkça daha da su yüzüne çıkan iç çatışmam bu benim ve bu savaşı senin yardımın, müdahalen olmadan sona erdirmeliyim. Bu yüzden yazmıyordum sana. Bu yüzden çok sık aramadım. İyice düşünebilmek istiyorum.

Lütfen bana zaman tanı.

Seni seviyorum canım.

Küçüğün Ceren

Koltuğa kıvrıldım. Bir elimde, küçük bir defter kâğıdına sığdırdığın kısa ama çok şey anlatan mektup, bir elimde, dumanlarına karışıp dağılmayı arzuladığım sigarayla seni düşündüm uzun uzun:

Bir kafenin en loş köşelerinden birinde hafifçe çenenden tutup öptüm seni. Çevremizdeki herkes sır oldu birden; tüm evren bize kaldı; ya da sadee bize ait olmasını istediğimiz bir düş evren yarattık. İçimde bir atlı dört nala koşuyordu. Heyecanlıydım, gariptim; ilk kez öpüyordum seni. Sen bir kardelendin; yemin edebilirdim. Vursalar ölmezdim sanki. Tüm yaşamımı sana vermiştim, bende birşey kalmamıştı ki dudaklarından başka. Ben sendeydim, sen bendeydin; biz hiçbir yerde değildik. Küçücük bir çocuk gibi utangaç, kaçırdın gözlerini, Yüzün kızardı.

İstanbul’un kenar mahallelerinden birinde deliler gibi esen rüzgâra doğru, çamurlara batmamaya çalışarak elele yürüdük. Yıldızsız bir geceydi; cılız sokak lâmbası ışıklarının ısıtamadığı bir gece... Sen benim yıldızımdın; böylesine çocuktum işte ve rüzgâr seni üşütüyordu. –Esme bre deli rüzigâr-türküsünü söyledim bağıra çağıra. Kahkahalarla güldün.

Şiirlerden bıktırdığım bir gece Bakırköy’ün en yıldızlı göğü altında kucağıma aldım seni. Dondurman yanağıma bulaştı. Tatlı kahkahalar koyverdін yine. – Biyileyi göycek yaa- dedin çocuk gibi konuşarak. Oysa sokak gölgelerindi sadece ve sevenlerin... Kucağımdaydın; dudakların dudaklarıma kavuştu. Fırlatıp attın elindeki dondurma külâhını. Titredim. Ağır ilâç kokularının tüm duyularımı sarmaladığı koridora girdin soluk soluğa. Kolkutlardan birine yığılmıştım. Beyaz önlüklü hemşirelerin ve yüzleri eskimiş bir kaç doktorun yanından geçtin koşar adımlarla. Yüzümü, kızarmış gözlerimi görünce irkildin. Korku, gözlerinden sesine taşıyordu.

“Ne oldu?” dedin elimi tutarak.

“Nokta kondu.” Diye mırıldandım.

“Ya... Yani?”

“Öldü!”

Gözlerimin içine girmeye çabaladı gözlerin. İçimdeki acıyı parçalanmayı bulup tamir etmek, acımı hafifletmek ya da o lanet ağırlığı benimle birlikte kaldırmaya çalışmak istiyordun. Gözlerin hırçın birer pınar oldu. Küçük güvercinler vuruluyordu gözbebeklerinde. Bir türlü beceremediğimi, senelerdir, uzun senelerdir ağlayamadığımı bildiğinden benim adıma ağlıyordun. Hıçkırarak boynuma sarıldın. Göğsüm gözyaşlarıyla sıırıslıklam oldu. Gönlümün bütün ağaçları yapraklarını döktü usulca.

“Ona iyi bakın.” Dedim sesimin titremesine engel olamadan. Yanımda duruyordun. Üzerinde toprak rengi ince bir pardesü vardı. Saçlarını yukarda toplamıştın, olduğundan büyük gözüküyordun; bu hâlini sevmiyordum nedense.

“Merak etme delikanlı.” Dedi baban başını pencereden içeri çekerken. Yüzündeki buruk gülümsemeyi örtemiyordu kızıl bıyıkları. Dönüp birşeyler söyledi annene. Oturdıkları yerden kalkarak koridora çıktılar.

Tren acı acı öttürdü ıslığı.

“Gidiyorsun...” dedim.

“Gidiyorum” diye yineledin “Ne garip, bu rolü senin oynaman gerekiyordu.

Küçük bir kedi yavrusu olsaydım, beni de alsaydın kucağına. Bu trene, ıslığıyla acı türküler okuyan bu ayrılık renkli trene birlikte binebilseydik.

Tren acı ıslığını yineledi.

“Mektup yaz.” Dedim “Adresini gönder bana.”

“Yazarım.” Dedin trene binerken. Belki de yazmayacağını, birkaç gün sonra hâlimi sormak için açığın kısacık bir telefon konuşmasında adresini bile zar zor vereceğini sen de bilmiyordun ayrılığın o dokunaklı anında. Duraksadın, yere indin tekrar. Göz ucuyla kompartımanınıza baktın; boştu. Boynuma sarıldı. Gözlerin yine yıldız yıldız oluyordu. Yanaklarımdan öptün bastırarak. Gözlerini gözlerime yasladın. Usulca eğilip alt dudağını aldım dudaklarımdan arasına; sıkıca vücuduma bastırdım seni. Teninde bir çöl yangını hüküm sürüyordu. Yavaşça kurtuldun kollarımdan, trene atladın.

“Seni seviyorum!” diye bağırdın. Sesin trenin ayrılık çığlıklarına karıştı. Başını cama yaslayıp, beynine kazımaya çalışır gibi dikkatle seyrettin beni.

İşte gidiyordun.

Trenle yürüdüm bir süre; sonra lokomotif hızlandı; hızlandın; hızlandınız. Ağlamak istedim; içimdeki acıyı akıtmak, çocuklar gibi, senin gibi ağlamak... Buğulu camın ardında, gözlerinde yıldızlarla bana el salladığın hüznü görüntün kazındı benim de beynime.

Zihnimde siyah beyaz fotoğraflar gibi parlayıp söndü görüntüler. Bunca zamandır birbir özlemle beklediğim, kokunu duymak için yüzüme bastırdığım, öptüğüm mektubun düşmanım oldu birden. Parçalara bölüp odanın ortasına fırlattım. Bir sigara yakıp hâlini seyrettim mektubunun. Kendime kızdım sonra. Eğilip birer birer topladım her parçayı. Aramızdaki kopmayı, parçalanmayı tamir etmeye çalışır gibi özenle yapıştırdım saatlerce uğraşarak. Sabaha kadar tekrar tekrar okudum.

Lütfen bana zaman tanı. Seni seviyorum canım...

Küçüğün Ceren

Zamanın küçük ama hızlı adımları birbirine eklenerek aramıza uzun günler, haftalar, aylar adlarını alarak serildikçe iyice düşünebilmen için sana tanımamı istediğin süre anlamını yitirmeye başladı ve gerçek küçüğün sen değil ben olduğumu, bir kaç hafta arayla yazdığım cevapsız mektupların fazlaca süslemeye meraklı olduğum umar yoksunu cümlelerini kurgularken, ansızın fark ediverdim:

Kolum kanadım kırık Ceren. Ayrılığın soğuk kazanına kendimi biçare bırakmış zaman kurbanı bir kuşum.

Komik mi?

Evet konik, kuşların kanatları vardır.

Ardına takıldığı zamanı küçümseyen, önemsemeyen bir genç adamın aldığı acı dersi düşündüğü anların birinde hissettikleri hiç de unutulması görünmüyor. Zamanın, gönlünü acıtan, içini yaralayan acımasız şakacılığı, hâlinin girdiği şaşkınlığı trajediye dönüştürüyor genç adamın.

Komik mi?

Evet komik, kuşların kanatları vardır; acılardan uzaklaşabilmek için çırpınan komik kanatları...

Ber açıp kanatlarımı uçup gidemiyorum bu sızı şehirlerinden. Hayalimde yarattığım, bedenimde gülünç kalan düşsel kanatları bile kırıp geçiyor kül rengi kimsesizliğim.

Komik mi?

Evet komik. Birkuşun, yem olarak gördüğü böceklerin kurbanı olması; o “zaman böcekleri” ne yem olması çok komik. Gülüyorum bu komediye.

Mektubun hep olumsuzlukları hatırlatan acımasız bir dost gibi tam karşımda şu an. Odamın baş köşesine oturttum onu. Öyle sarstı ki bu dost beni, adımın anlamı, çok uzak, artık derin düşüncelerde bile çok silik hatırlanan bir ışıltıya dönüşüyor bedenimde.

Düşünmek istiyormuşsun.

İyi düşün öyleyse Ceren.

İyi düşün küçük kız.

Zaman, mevzilendiği siperde gücüne güç katarak bu savaşa daha hararetli hazırlanıyor çünkü.

Kendine iyi bak...

Revnak

Yazdığım mektupları açılıp açılmadığından emin olmadığım zarflara koymadan önce tekrar tekrar

okuyor, elimde hiç bir müsvedesi olmayan bu yetim cümleleri asırlar sonraya kalması umuduyla yazılan bir yazıt gibi beynime kazıyarak, onları her hatırlamada aşkı düşünüyordum.

Yaşanamadığınca ve kavuşulamadığınca efsaneleşen eski aşklar; Leyla ile Mecnun'lar, Ferhat ile Şirin'ler, Kerem ile Aslı'lar, öyküleri biraz da benim zihnimde birbirlerine karışarak deviniyor; bu ayrılık efsanelerine ikimizi de katarak yirminci yüzyılın aşk efsanesini, Revnak ile Ceren'i kurguluyor ve bundan –gariptir- çocuksu bir haz duyuyordum.

...ve o aşkı, yangına dönen acılarla içinde taşırken Revnak, ırak kentlerin kutsanmış yalnızlığına sarmalanarak baktığı aynalardaki gül yüzüne gözyaşları döküyordu Ceren...

Aylardır yoksun sen.

Ben aylardır yokum Ceren.

Seni özledim. Ne acıdır ki her ne kadar açılımı olsa da hissettiklerimin, gururumu incitiyor bunları yazmak. Seni özlediğimi, özlediğimi, özlediğimi yazmak ne kadar da zor geliyor bunca zaman sonra. Seni özlemek savunmasız bir kedi yavrusu gibi tedirgin kılıyor beni. Bu mektupsuların, çekildiğin düşünme duvarları ardında seni etkileyebileceğini ve belki de onları hiç okumadan, daha sonra – çok sonra- gözetmek üzere bir yana kaldıracağını düşünerek yine de yazmak çocukluk mu? Elimden, çocukluk yapmaktan başka şey gelmez oldu bu sıralar. Beni de büyütsün bu sızı; ömür boyu çocuk kalmak sadece Peter Pan'a yakışır bir zorlukmuş çünkü.

Güle güle küçüğüm. Çabuk büyü.

Revnak

Aramıza serilen zaman, birbirimizi inatla anlamazlığımız ve maddeyle evrelenen yaşantılardan ayırımsayamadığımız bencilliğimiz efsanelerin, aşk öykülerinin ve dokunaklı siyah beyaz filmlerin meşhur kötü adamı rolünün üstesinden ustaca kalkıyor ve ben ayrılığın sevdayı körükleyen bir uyarıcı olduğunu ama ayakta tutabilecek kadar güçlü olmadığı gerçeğini fark ediyordum. Bu çaresizliğin doğurduğu düşünme anları zihnimin çok bilinmeyenli denkleme çözüm yolları açıyor ve asırlardır tartışılan aşk problemi yerli yerine oturan elemanlarla çözüme ulaşıyordu.

Bitti şiirim.

Son satırdı gecenin sessiz fısıltılarından arta kalan kırık heceler.

Bitti gecem.

Şafağın sislenen kiremitler üzerine yansımamış kızılığı İstanbul'un minareleri sabahın bebeklik mırıltılarına buladı.

Bitti çocukluğum.

Seni düşünerek uyuyamadığım gecenin sınırında, şafağın ilk ışıltılarını bir demlik çay, sigaralar ve buruşturulmuş mektup kâğıtlarıyla karşıladığım balkonunda, şeker niyetine, çocukluğumu içimde

diri tutan tüm umutları, sevgileri, heyecanları ve hayalleri attım bardağıma; çaresiz eriyişlerini seyrettim.

Bitti umudum.

Cevapsız kalan iki mektubum ve onların dilimlerine yayıldığı aylar, içimde canlı tuttuğum tüm umutları sırtlarından bıçakladılar.

Bitti yolum.

Sana gelmek, Adana'nın sıcak kollarından birinde apansız karşına dikilmek ve binmeyi plânladığım otobüslerin hareket edişlerini, garın dolambaçlı yollarını umursamazca tırmanışlarını saatler boyu, hava kararana dek izledim, bekleme salonunun parmak izleri taşıyan kirli camı ardından. Anladım ki bu yollar taşıyamaz beni sana; çünkü sen aramızdaki kilometrelerden çok daha uzaklarda bir yerlerdesin.

Bitti masalım.

Şimdi asırlar kadar uzak gelen eski zamanlarda prens kimliğime bürünüp seni kurtamaya geldiğim hayali senaryolar, gerçekleşen zebaniler ve devler tarafından parçalandı, imha edildi, finalleri değiştirildi en kötüsü. Artık prenses kurtarılmayı hiç istemiyor ve prens karanlık ormanın ağaçları arasında öldürüldü hançerlerle.

Bitti mektubum.

Artık cevabını hiç de umutlu beklemeyen, gelen günlerin üzerlerinde taşıdığı kasveti benimsemiş, yazıldığı siyah mürekkepli kalemin umarsızlığına alışık ve ak kâğıdın her temiz yanını kirletmek için çıldıran bu yaramaz mektubu güneşin ilk ışıklarıyla damgaladım.

Ve ben bitiyorum artık.

Tasalanma.

Sen hep güçlü dur ayaklarının üzerinde. Sevgiyle kal hercaim.

Revnak

Hiç de mütevazı olmayan bir eminlikle, bir tamamlanmadır aşk, diyorum şimdi. Yalnızlık duygusunun çeperlediği bir boşlukta doğan –her insan içindeki yalnızlıkta doğar çünkü- ve yaşama amacı o boşluğu doldurup ruhunu tamamlayabilmek olan kişinin yalnızlığına bir yaren araması; o güçlü boşluğu varlığına ihtiyaç duyduğu bir başka ruhla doldurmaya çalışmasıdır aşk. İki ruhun bir büyük yalnızlık boşluğunda harmanlanmaları; içiçe geçerek birbirlerini tamamlamalarıdır kanımca.

Küçüğüm;

Oysa seni öldürmek için başlıyordum bu mektuba ama daha kalemi elime alır almaz vazgeçemezliğimin puslu ormanına düştüm. Zamanında –ışığım- diyerek dört elle sarıldığım sen, beni

nasıl bir karanlığa mahkum ettiğinin farkında mısın? Parça parça tüketiyorum; bitiyorum. Sana adadığım tüm şiirler ihanet ediyorlar bana. Hangisine güveneceğimi bilemiyorum. Nedensiz bir mahkumiyeti yaşamak yıpratıyor beni. Etrafıma kendi ellerimle ördüğüm sevda duvarlarını yıkamıyorum. Küçücük bir çaba yeterli oysa herşeyimizi yerle bir edebilmem için; ama böyle bir davranış gönlümdeki çocuğu öldürecek ilk önce, bunun farkındayım ve seni kaybetmekten bin kere çekiniyorsam, içimdeki, gönlümdeki çocuğu kaybetmekten milyon kere çekiniyorum. Aldığı tüm darbelere ve ğradığı tüm ihanetlere rağmen inatla ayakları üzerinde durmaya çabalayan sadık bir yoldaş çünkü o. Şu anda da korumaya uğraşıyor kendisini. Anlıyorum ki hayatımı oluşturan zaman dilimi, bir insanın tüm çaresizliğine ve ihanetlerle yaralanmışlığına rağmen içindeki çocuğu ne kadar canlı tutabileceğinin sınandığı bir acımasız deney olacak. Bütün ayrıntıların incelenebilmesi için bana uzun ömürler dile. Ben –uzun ömürler- dileklerimi herşeye rağmen sevdamız için kullanacağım. İçimdeki çocuğun acılarla savaşımının müptelası olmuşum çünkü.

Revnak

Yeni bir yılın daha selâmlandığı karlı aralık gecesinde odamızı çevreleyen suskunluktan, babamın olmadığı ilk karşılamadan ve televizyonun eğlendiremeyen renkli görüntülerinden kaçıp sokaklara çıktım. Adımlarımı yutan beyaz örtünün ay ışıklarıyla yanıp sönen kristallerini seyrettim sokağın loşluğuna gizlenip. Bir sigara yakıp gökyüzünü, değişen yıla –yıllara- rağmen hiç değişmemiş ayı ve yıldızları seyrettim seni düşünerek. İki gün önce elime geçen mektubunu ve Adana’nın yüksek binalarının birinden çekilmiş, merkez bulvarını gösteren tebrik kartını çıkardım paltomun cebinden. İçimdeki yalnızlık boşluğunu tamamlamak, aşkı yaşamak için seni seçmiş olmakla hata yapıp yapmadığımı sorguladım okurken:

Revnak,

Uzun süren ve sürececek olan bir kaçış mıdır bu, bilemiyorum? Ama uzaklık iyice azalttı içimde senin bir zamanlar yarattığın sıcaklığı ve düşünmek, etkin altında kalmadan karar vermek istediğini bildirmeme rağmen gönderdiğin mektuplar (o saçmalıklar) iyiden iyiye kızdırmaya başladı beni. Lütfen yeter artık.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni kaybetmeye başladığını hissettiğin için kapıldığın çocuksu telâş içindesin. Seni tanıdığım için biliyorum bunu. Bu yüzden orada olduğunu, hâlâ yaşadığını ve sevdiğini hatırlatıp benim içimde bir pişmanlık yaratmaya, böylece sana geri dönmeni sağlamaya çalışıyorsun. Anlayamadığım şey, sevgilerin uzaktan yaşanmayacağını neden kabul etmek istemediğin... Ben sana dönmeyi istesem bile mümkün mü bu? Ailemi burada bırakıp da henüz hiçbir şeyim (ne sözlüm, ne nişanlım, ne kocam) olmamış birine gelmem akıl kârı mı?

Zaman zaman geriye dönüp yaşadıklarımıza bakıyorum. Gülüyorum o günlerdeki hâllerimize; ne kadar çocukmuşuz diyorum. Oysa senin istediğin, o günlerde yaşamak ve artık bunun mümkün olamayacağını anlamıyorsun. Ben büyüdüm Revnak. Sen de büyük lütfen. Ve ne olur bana kızma. Seni kırmak için yazmadım bu mektubu. Sadece görmemeye çabaladığın gerçekleri gör istedim. Kimi şeyler yaşanır ve sandukalara kapatılır.

Ömür boyu mutlu olman dileğiyle. Sevgiler...

Mektubu cebime koyup salına salına düşmeye başlayan kartanelerini izledim. Kuru birkaç cümleyle yeni yılımın mutluluk, huzur ve sevgiyle geçmesi dileklerini yazdığın kartın yüzüne bile bakmadım ama; yırtıp attım beyazlıklar üzerine. Her bir parçanın kartaneleriyle örtünmesini izledim.

Senden çok şey istemediğimi haykırdım karanlığa doğru. Kimseler duymadı sesimi; ben bile duymadım... -bana dön- demedim ki sana. Sadece, sevmeye devam edebilmem için hayalin berrak kalsın istedim. Gittiğin uzaklara sevgini de götürme; bir sıcak kucağa hasret olan çocuksu sevdami senden yadigâr sevgiler ile avutayım, içimdeki kutsanmış herşeyi senin örtülerin altında zamanın yıpratıcı tozlarından koruyayım istedim. Tüm engelleri aşıp ulaşacağım, sevgimin, beni seven bir düş hayat bulsun; bana güç, umut versin istedim. Sana verdiklerimin küçücük bir kısmını geri istedim Ceren ve iri kar tanelerinin can veren bütün umutlarımın üzerlerine soğuk oyunlar oynalarını, sana ait tüm sıcaklıkları donduruşlarını izledim.

Gecenin siyah parmaklarıyla gizlediği gökten rüzgârsız sokaklara inen kırılmalı kristaller yüzüme, saçlarıma, ellerime ve içimin sıcaklığını dışarı bırakan nefesime değip eridiler. Yok oluşlarını izledim.

“Ben de erisem...” diye mırıldandım “Yok olsam, yitsem, baba, senin gibi, bu kar taneleri gibi, hayallerin sıcaklığı gibi... Kurtulsam artık, en çok beni sorgulayan düşüncelerden.”

Bir sırlı aynanın içine girip, çaresiz yansımasına bakan aslımı izledim.

Şimdi deniz, Ceren, şimdi gece... Şimdi –beş ay öncesinin buruk yılbaşı gecesinden kurtardığım ama yine acı ama yine hüznü düşüncelele- sensizlik burkuyor içimi.

Yollar bitmez mi gerçekten baba?

Hırçın bir rüzgâr mayısa hiç yakışmayan bir öfkeyle esiyor deniz kenarında. Dalgalar, tüm sıkıntılarını yıllarca içinde saklamış, dışarı göstermemiş birinin yavaş yavaş öfkelerine teslim olmaya başlaması gibi dingin bir dalgalanış içindeler. Sirkeci'den Eyüp'e doğru, senin çocukluğumun ve sevgimin beynimdeki yansımaları eşliğinde yaptığım bu yürüyüş, kaldırımların ve kıyısında yürüdüğüm Marmara'nın fısıltılı dedikodularıyla yaşıyor. Aralarındaki konuşmalara, vah vah'lı sohbetlere konu yapmasınlar diye kimseye açmadığım, dışa vurmamaya çabaladığım beklemek acısını tek başıma taşıyamayacağımı hissettiğim vakitlerde gecenin karanlık mahremiyetine de güvenip bir kenara oturuyor denizle dertleşiyorum. Suskun ama suskunluğundaki anlam çok derin bir dost olup dinliyor beni. Anlattıklarım, rüzgâra kapılıp gökyüzüne, vapur takibi sonucu yorgun düşmüş martıların kanatlarına yükseliyor; onlarla hüznün dansları edip, gagalarından düşürdükleri bir simit parçası gibi denize düşüyorlar. Ne var ki bu düşüşün sonrası bir boğulma olamayıp, acımı, hüznümü yok etmeyi başaramıyor bir türlü.

Sigaraların yalancı tesellisine sığınyorum. Yaktığım her kibrit karanlıkta parlayarak, geçmişte kalan anıların fotoğraflarını çeken bir makine flâşı gibi aydınlatıyor ortalığı. Anılar kızıl bir kibrit alevi rengine bürünerek beynimin anı koridorlarında asılı durdukları solgun tablolardan çıkıyor, kapalı bütün kapılarımı parçalayarak bu anın gerçekleri oluveriyorlar. Saniyelerine dahil olduğum anlar mı, yoksa bu anların daha sonra sessiz bir köşede hatırlanması; anıların sıcaklığına –ya da hüznlerine- kapılarak anlarla anıların harmanlanması mı oluşturuyor hayatımı; şu an ayrımsıyamıyorum. Çünkü içinde bulunup yaşadığım, seninle olduğum, beni sevdiğini bildiğim –ya da zannettiğim- paylaşımlarımızın uzaklıklarla engellenmediği eski günlerin, o küçük zaman kesitlerinin kıymetini pek de bilmediğimi, mutluluğu doyasıya yaşamadığımı fark ediyorum düşündükçe. Son günlerde benim hayatımı, sen'li zamanlarımda üzerinde naftalin tozu serpilmiş, hatıralara dönüşmüş görüntüleri oluşturuyor galiba? Zihnimde küçücük bir aralık bulup içeri giriyor ve bu günkü düşüncelerimle, bu günkü hislerimle geçmiş zamanlarda yaşamaya çalışıyorum. Yaptığım hiç bir şeyden büyük pişmanlıklar duymadım.

Tam bir erkek olduğumu arkadaşlarıma –ama ilk önce kendime- kanıtlamak için gittiğim genelevdeki bitkin, sadece büyük göğüslerini, dağınık saçlarını hatırladığım, midemi bulandıran o kumral kadınla yaşadığım ucuz birleşmeden; Sultanahmet Meydanı'nı iç savaş görüntülerine bürüyen, birbirimize neden saldırdığımızı, neden vurduğumuzu bilmeden tutuştığımız lise çetesi kavgalardan; senden önce, Ceren, sadece farklı bir şeyler yaşamış olmak için adım attığım birkaç aylık yapmacık aşktan ve onu bitirmekten; seni tanıyıp, seninle bir şeyler –yıllar sonra bile sıcaklığını muhafaza etmeye çalışan bir şeyler- yaşamaktan; seni sınır tanımadan sevip, ömrümün bir bölümünü sana adamaktan ve masalının gerçekleşmesini bekleyen bir küçük çocuk gibi, belki de hiç ayak basmayacağın bir rıhtımda seni beklemekten; hiçbir şeyden pişman değilim. Yanlışlarımla ve doğrularımla, hatalıma ve sevaplarımla tüm yaşadıklarım, özümü parça parça bütünleyen, beni ben yapan tuğlalar çünkü. Seni beklemek, seni özlemek ve bunların hüznleriyle umarsızca seni sevmek, bildiğimi sandığım oysa yeni yeni öğrendiğim ayrılık acısıyla iyice sağlamlaştırıyor yapıyı. Ama zannettiğin kadar kusursuz olmadım hiçbir zaman.

“Sen mükemmel birisin.” demiştin. Ne zamandı, neredeydik, hangi gündü hatırlamıyorum? Aklımda sadece bir kaç cümle kaldı o konuşmayla ilgili:

“Evet öylesin. Anlayışlı, duygulu, sevebilen, hissedebilen, düşünmekten korkmayan biri...”

“Lütfen...” dedim. “Bunu tekrarlama! Mükemmellik gibi bir özelliğim yok benim.”

“Yok mu? Bunu söylemen bile bir göstergedir bence.”

Gözlerine baktım; görmek istediklerimi göremedim orada: Şaka yapmıyordun. Gerçekten inanıyordun bu söylediklerine. İnanılmaz rahatsız hissettim kendimi birden.

“Ve ben...” dedin gözlerini kaçırarak” ... sana yetişmeye çabalıyorum sürekli.”

Sen, bana ulaşabilmek kılıfı ardına sığınıp güçlü olmayı arzuladın hep; ben de güçlü olduğumu hissettirmeye uğraştım. Kastettiğim güç, tüm zorluklara karşı yılmadan ayakta durduğunu, içindeki o çocuksu kıskançlığı yenerek gerçeklere ulaştığını görebilmek çin sana yakıştırdığım bir sıfattı. Kendini çok arzuladığın güçle bağdaştırmanı, bu bağdaşımın içindeki kuşku korkaklığını yenmesini istedim. Kendine duyduğun güvensizliği, benim yanımda içine düştüğün ve bunu fark ettikçe gereksiz hırçınlaştığın çaresizliği yenmeni, kendini bulma ya da kendini yitirmeme çabalarının doğurduğu güçlü olmak hırsını azaltmayı –biraz da olsa azaltabilmeyi- istiyordun. Çünkü bu garip hırs zaman zaman kırıcı olmana, zaman zaman yanibaşımdayken bile kilometrelerce uzak olmana –şu an olduğundan bile uzak- zaman zaman beni yitirmekten korkmadığını belli etmek oyunlarına dönüşüyor e tüm bu direniş kalelerin, bana kendini verdiğin, aşka dair herşeyi sınırsız yaşadığımız saatlerin sonunda, gökgürültüsünden korkan kedi gibi koynuma sığındığın vakit yıkılıveriyordu.

Gücü ararken yıpranacağın bir kaosa düşmemeni, güçlü görünebilmek için kırıcı, yakıcı olmamanı, gücü gururla atbaşı farzedip anlamsız gururlara, çocuksu kibirlere kapılmamanı istediğim için güçlü olduğumu, onu aramana gerek olmadığını söylüyordum; ama içindeki kemirgen kurdu çıkarıp, ezip öldürmek yerine onun seni parça parça yemesine, iyice semirerek senin adına kararlar vermesine izin verdin ve o kurt şimdi sevgimizin son kırıntılarını yiyip bitirmeye çalışıyor; bir küçük yavrusunu da benim içime bıraktı üstelik...

Çocukluğumun o çok arzuladığım kahramanı sevdasını seninle –yalnız seninle- yaşadığımı, seni sevdiğimi, senin beni sevdiğini ama o çok korktuğum kaosa yuvarlandığını hatırladıkça, göğsümü yarmaya çabalayan iki ucu kör bir hançer gibi daha da derin yaralar açıyor beklemek acısı... Seni böyle parça parça, her saniye yokluğun ubiraz daha fazla hissederek değil; ölüm gibi, babam gibi, bir ışık parlayıp sönmesi gibi aniden yitirsem acımın ağırlığı böylesi yoğun olmazdı zannediyorum. Ne var ki küçük bir umut ışıkçığı ile aydınlatmaya çabaladığım yolların tüm direnişlerine rağmen çaresizliğin siyah rengine büründüğünü hissederek, gözleri görmeyen bir serçe gibi şiirsi güzellikler arasında uçup da hep karanlığı görerek acıların müptelası olup beklemek, beni, seninle beraber kendimi de yitireceğim korkusuna itiyor.

Ölüm bir anda alıyor sevelinleri. Peşinde bir hayatı götürmesinin, tüm plânlananları alt üst etmesinin kutsal bir yanı var karşı konulamayan... Ölüm en adil ayrılık galiba.

“Kareli gömleğim nerede?” diye sordun.

Annem odanın diğer ucunda, kanepenin üzerinde oturmuş, gözlerini yerdeki kahverengi bavulumu

dikmiş sessizce ağlıyordu.

“Nereden çıkardın şu Antalya’ya gitmeyi?” diye mırıldandı.

“Anne Lütfen...”

Sustu. Gözleri üzerimde gezindi; mavi ve ıslak, bir kırgın deniz gibi... Oğlu bir martı rolü oynuyordu hayatta. Uzaklara, daha bereketli denizlere gitmek için kanatlarını açacak, göğün bilinmezlerine uçacak, sürüden ayrılacak, gidecekti. Anneciğinin –gitme, bu deniz kurumadı daha, sana da yeter çocuklarına da- diye yakardığını duymazdan gelerek, bildiğini okuyarak, inatla; ama özünde, kendi kanatlarıyla, kılavuz bir martı olmadan da uçabileceğini gösterebilmek, en önemlisi bunu kendine kanıtlamak için çıkacaktı bu yolculuğa.

Kareli gömleği gardroptan, konduğu eşya yığınının en altından bulup çıkardım; tıka basa dolu bavuluma tıktırdım zar zor. Binbir güçlkle kapağı kapatıp fermuarı çektim. Çıkan ses İstanbul yaşantımın, senin Ceren ve ailemin üzerine bir çizgi çekiormuşum gibi burktu bir an içimi. Annem boğuk bir hıçkırık bıraktı boğazından, ellerini yüzüne kapattı. Yavaşça kalktı kanepeden; mutfığa, yiyecek birşeyler hazırlamaya, dahası meşgul olabileceği bir şeyler yaratmaya yöneldi. Beni İstanbul’dan, evimden ve senden ayıracak olan otobüsün kötü basılmış biletime baktım.

Saat: 21:00, Kişi: 1, Koltuk no: 28

Yeşim kapıda durmuş beni seyrediyordu. Başımı kaldırdım, gözgöze geldik. Yanıma geldi. Elindeki kültablasını bıraktı koltuğun üzerine. Bir sigara uzattı.

“İçmesene şu mereti.” Diye söylendim sigarayı alırken.

“Sen içiyorsun ama.”

“Ben içerim, ağabeyler içer, kardeşler içmemeli.”

Gülümsedi.

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu biraz buruk.

“Yarım akşam, dokuzda.”

“Gitmesen...”

“Allah aşkına başlama sen de!” dedim.

Gözlerini elindeki sigaraya dikti. Zihninde nelerin gezindiğini merak ettim. Annemden aldığı gözleri buğulanıyordu usul usul.

Çocuk ellerimizle bahçemizden topladığımız papatyaları, şans getireceği umuduyla saatlerce aradığımız dört yapraklı yoncaları, paylaşmak istemediğimiz tişörtleri düşündüm. Çok sevdiği ince yeşil çizgili, sarı tişörtümü bırakmıştım ona. Okula bir sene önce başladığım için nasıl ağladığını,

çocuk kıskançlığıyla hece kitabımı nasıl hiddetle parçaladığını, sonra uysallaşarak benimle birlikte okumayı söktüğünde nasıl sevindiğini; bana utana sıkıla, bir çocukla çıkmaya başladığını söylerken yüzünün nasıl kızardığını hatırladım birer birer. İçimde finali yazılmamış bir öykü ağlamaya başladı. Telefonun uzun uzun öten sesi geri döndürdü beni zamana.

“Ceren’dir.” Dedim oturduğum yerden kalkarken” “Ben bakarım.”

Yeşim sessizliğine sığınmış, oturduğu koltukta sigarasını içmeye devam ediyordu.

Üç gün önce odamda iktisadın sıkıcı formülleriyle boğuştuğum sırada telefon etmiş, içindeki – aslında senin beslediğin- kuşkulardan kurtulmak için benim sözlerimi, düşüncelerimi anlamazdan geldiğin bir monologa girişmişim. Bu davranışın, girdiğin çıkmaz sokaktan kurtulmana yardımcı olmadığı için benden çok seni yaraladığına emindim. Kendinle savaşıyordun ve bu savaşın sonrasında yenilen de –belki yenen de- sen olacaktın. Ertesi sabah beni uykumdan uyandıran yine senin telefonun olmuştu. Hiç bir şey olmamış gibi, sanki bir gün önce telefonu yüzüme kapatmamışsın, -görüşmemek üzere- dememişsin gibi neşeli bir çocuk heyecanı ile konuşuyordun. Hatalarının farkındaydın ama güçlü görünebilmek azrun hataların bir güçsüzlük belirtisi olduğunu düşündürüyor, bir küçücük özrü bile söyletmiyordu sana. Hatalar yapan benmişim ve bu hatalarıma rağmen beni affetmek büyüklüğünü göstermişsin gibi –o zamanlar inatla fark etmediğin, fark etmek istemediğin- bir garip kibirle konuşuyordun. Yine de bu telefonu söyleyemediğin özrün olarak kabul etmiş ve seni olduğun gibi kabullenmeye devam etmişim.

Telefonu açtım.

Şu an bile düşündükçe içimi acıtan, tedirgin, titrek, üzgün; sahibini tanımadığım ve hiç bir zaman tanıyamayacağım o kalın ses jeton tıkırtısından hemen sonra duyuldu:

“Faruk Kalender’in evi mi?”

Küçücük bir saniye düşündüm; bu sesin kime ait olabileceğini, neden böylesi titrek, zor duyulur olduğunu, neden içimi buz parçaları soğukluğunda kavradığını...

“Evet.” dedim “Buyrun?”

“Siz kimsiniz?”

“Oğluyum ben, Revnak...”

“Ah, Revnak Bey...” dedi karşıdaki ses küçük bir yutkunmadan sonra “Babanız... Arabasıyla küçük bir kaza geçirdi.”

Zihnim darmadağın oldu. Kaza... Araba... Babam...

Onun, kahvaltı masasında kırılmış bıyıklarını çapkınca burup, göz ucuyla anneme bakarak –ah sizin bu anneniz, az koşturmadı beni peşinden- deyip kocaman birkahkaha patlattığı cumartesi sabahına savruldum.

“Ne zaman bı kacaksın bana takılmaktan?” dedi annem.

“Her hâlde ancak öldüğüm zaman...”

...ancak öldüğüm zaman...

ancak...

öldüğüm...

zaman...

Gülüşü, kaşlarını çatışı, kırılaşan favorilerini gösterip –neydi, hani bir çizgi roman okuyordun, ondaki adama benzedim iyice- deyişi, benim kazandığım tavla müsabakaları sonrası –acemi şansız- derken yüzüne yayılan gururlu gülümseme, Yeşim’i okula götürdüğü karlı bir kış günü kayıp düştüğünü anlatırken koyverdiği kahkahalar, ölen küçük kedimiz ardından döktüğü gözyaşları... Onunla sarmalanmış tüm zamanlar yanıp yanıp söndü zihnimde. Kazanın, telefonun diğer ucundaki buz sesli adamın –küçük- dediği kazanın hiç de küçük olmadığını hissettim. Adam zorlanarak devam ediyordu:

“Mecidiyeköy sapağında bir kaza geçirmiş arabasıyla. Endişelenecek... bir şey yok.”

“Nerede şimdi?” diye sordum bana bile çok uzaklardan gelen bir sesle.

“Florance Nightingale’de... Yoğun bakımda.”

Adama aradığı için teşekkür edip etmediğimin, telefonu nasıl kapattığının, Yeşim’in ne zaman kalkutkan kalkıp yanıma geldiğinin farkında değilim. Beynim zonkluyor, kalbimin çarpıntısını şakaklarımda duyuyordum. Elimin titremesini durdurmaya çabaladım; olmadı.

“Ne oldu?” dedi Yeşim endişeli bir sesle. Hemen yanıbaşımdaya duruyordu.

“Hiç...” diye mırıldandım. Ses bana ait değildi. Vücudumu ele geçirmiş başka birisi konuşuyormuş gibi geldi birden.

“Ne var?” diye sordu tekrar, iyice korkuya batmış bir sesle.

“Burada kal!” dedi. “Babam küçük bir kaza geçirmiş... Arabayla...”

Boğazından kısık bir hırıltı çıktı; herşeyi kavrayıverdi hemen. Yüzüm, sesim hiç benim değildi artık ve Yeşim saklayamadığım korkuları gözlerimden, sesimden emiyor, gizlemeye çalıştığım keder benden ona taşarak paslı çiviler gibi göğsüne saplanıyordu. Konuşmadı.

“Anneme bir şey söyleme henüz.” Dedim kapıyı kapatırken. Boğuk boğuk hıçkırdığını duydum koridorda.

Babamla en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım yol boyunca. Herşeyin üzerine kül

rengi bir perde örtünüyor, kırlaşmışbıyıkları, sola doğru özenle yatırılmış saçları, kahverengi gözleri ile o adam, kıymetini sanki şimdi – yokluğunu böylesi yakın hissedince- anladığım babam, sararmış bir vesikalık fotoğraf gibi gözümün önünde hareketsiz duruyordu. Gözlerinde acı vardı ve bu acı o görüntüden bana yansıyor, içimdeki isimsiz bir yıkıntı tüm düşüncelerimin üzerini kaplıyordu.

Hastaneden içeri girerken onun öldüğünü, henüz kaza esnasında arabasında –o çok sevdiği direksiyon başında- öyküsünün noktalandığını biliyordum; ama bir çocuksu inanç, -belki- diye süregelen bir çocuksu umut küçük serçeler gibi kanatlanmaya çabalıyordu gönlümde. Belki de o küçük umut devam etsin, serçe uçsun, havalansın diye zaman kazanmak için hastaneye girer girmez telefon ettim sana.

“Nihtingale’deyim.” dedim. “Babam kaza geçirmiş.”

“Hemen geliyorum.” diyerek kapattın telefonu.

Babam elimden tutmuş, beni okula götürüyor. Gururla sarılıyorum güçlü parmaklarına; elini bırakmak istemiyorum. Benimle okula gelsin, sınıfa girsin, sıraya, yanıma otursun. Ama babam sığmazki bu küçücük sıraya. Olsun, gelsin yinede. –Bakın- diyeceğim çünkü çocuklara –Bakın benim babam ne kadar büyük, ne kadar güçlü. Sen bu sırayı tek elinle kaldırabilirsin di mi baba?- diyeceğim. Hepsi kıskanacak benim babamı; çünkü hiç kimsenin babası böyle yakışıklı değil; hiç birinin babasının böyle takım elbisesi yok çünkü.

“Faruk Kalender’in oğlu siz misiniz?” diye sordu doktor.

Lunaparkın rengârenk ışıkları yanıp sönüyor. Bu ışıkları uzaktan, balkonumuzun demirlerine tutunarak seyretmek daha keyifliydi sanki. Başımızın üzerinde, uzun zincirlerin ucundaki oturaklara oturmuş insanlar dönüyorlar çığlıklar atarak. Atlı karıncanın etrafını çevrelemiş olan büyükler, çocukları tam yanlarından geçerken –aferim- diyorlar; kimi, bir eliyle atın kulbuna sıkı sıkıya tutunmuş oğluna pamuk helva uzatabilme oyunu oynuyor; kimi, yanındaki başka bir anne babayla konuşuyor gülümseyerek. Kahkaha aynalarını çok merak ediyorum. – Gel girelim- diyor babam; giriyoruz. Ben bir uzuyorum, bir kısalıyorum, bir şişmanlıyorum, bir dal kadar oluyorum ama kendime değil babama gülüyorum; çünkü o her aynanın karşısına geçip değişen görüntüsüyle konuşuyor, şakalar yapıyor, - yer misin- diyerek elindeki dondurmayı uzatıyor aynaya, sonra da bana dönüp –yemezse yemesin canım, öyleyse biz yeriz di mi- diyor sesini değiştirerek. Ne komik adam şu babam...

“Evet benim.” Dedim doktora. Bu ses, uzaklardan gelen, korkulu, tedirgin bu ses hâlâ benim değil.

Gaza basıyor babam. Kafası meşgul. Bir eliyle radyoyu ayarlamaya çalışıyor. – Yavaş sür!- diyorum; duymuyor. –Baba yavaş sür şunu!- Bağıriyorum; yine duymuyor. Yanında değilim. Başını kaldırıyor. Gözleri büyüyor endişeyle. Tüm gücüyle frene basıyor.

“Başınız sağolsun. Maalesef babanızı kaybettik.” Diye fısıldadı doktor. Bir süre dikkatle yüzünü seyrettim; bir küçücük duygu görmek istedim, bir küçücük hüznü, üzüntü... Yoktu.

Eve telefon etmeyi düşündüm. Yeşim eksilen ümitleriyle, mavi gözleri kızarmış, telefonun

çalmasını –artık çalmasını, n’olur çalmasını- bekliyor olmalıydı. Söylenecek sözleri aradım zihnimde; tüm sözler firar etmişti. Zihnimde söz yoktu.

Ve sen Ceren, o ilâç kokulu koridorda, üzerinde çizgili elbisenle belirene kadar galiba ben de yoktum hiçbir yerde.

Artık sen yoksun.

Zaman, bir zamanlar çok arzulanan bir sevgili olan Haliç’i, biz, bitmez, uzaklıklar bitiremez dediğimiz sevgimizi tükettik hor kullanarak.

Saat geceyarısına yaklaşıyor. Ayaklarımda küçük sızılar başladı. Haliç utanç duyduğu kokusunu barındıramıyor içinde; basık, ağır koku anılarımın arasına girerek gerçeklere, bu zamana çekiştiriyor beni. İnatla yürümeye devam ediyorum. Ne var ki bu yürüyüş sana yaklaştırmıyor, sana götürmüyor beni. Dahası, aramızdaki kilometrelere yıldızlar, yıldızlar, yıldızlar ekleniyor.

En acısı, seni ilk öptüğüm günün gecesi kayap yıldızın dileğimi umursamamış olması, biliyor musun?

Aynanın sırlı yüzünde birikir acılar, parıldayan yüzeyinde görünen yalancıdır. Zamanın elinde eskiyen bir bedenın yüze yansıyan acı izlerinden başka nesi benim? Ben o içerdekiyim işte; herkese göstermediğim, ancak çok görmek isteyenlerin, içime işlemeye çabalayanların fark edebildiği –o da kısmen- özde varım ben. Dışım bir kılıf sadece; çok şatafatlı olmasını istemedim hiç.

Belki de bu şehri, istanbul’u, bu yüzden böyle çocuksu bir inatla seviyorum hâlâ. Değişen, eskiyen, yıpranan görüntüsüne rağmen hâlâ bir gizemli büyü solunuyor üzerinde. Bir zamanlar görüntüsüyle, ruhuyla sevilen şehri hor kullanarak yıpratınların şimdi onu her fırsatta kötölemeleri, hiç yitirmedeği ruhunu yok olmuş faz etmeleri affedilmez bir iki yüzlölük gibi geliyor bana.

Kıyıda takalar Haliç’in bulanık suyu üzerinde kıpırtısız uyukluyorlar. Kötü kokulu anılar geziniyor kendilerini kıyıya bağlayan ipler ve tahtalar arasında.

Bedenini köprüden aşağı bırakarak intihar etmek isteyen bir adamın Haliç’in çamurlarına saplanarak saatler boyu yardım çığlıkları attığını hatırlamak, bu sularda bir zamanlar insanların yüzdüğü, kıyısında oturup ayaklarını suya soktulkalı billur safi zamanları iyice inanılmaz kılıyor. Bir acı gülümseyiş olup dudaklarıma çörekleniyor o zaman Haliç. Zamanın bu garipsi sulara uyguladığı acı yüklü yıpranmayı sevgimizde de denediğini, onun tüm güzel şeyleri eskitmekten zevk alan acımasız bir oyuncu olduğunu görüyorum ve amacıma ulaşmak için –acıdır ki- yine bizleri kullanıyor kurnazca. Bizi bize kırdırıyor.

Kendime kızıyorum; zamanı önemsemediğim, savaşımında onu ciddiye almadığım, uygulayacağı zorlu taktiklere karşı hazırlıklı bulunmadığım için; beni, bizi yıpratmasını çaresiz seyrettiğim, tüm inançlarıımın onun ellerinde yerle bir olmasına seyirci kaldığım için kızıyorum kendime.

Zaman ustaca intikam alıyor çünkü benden.

Avlunun tozlarına karışmak istiyorum. Koluna nazlı bir sevgili gibi sisleri takan gee, Eyüp’ün sokaklarında geziniyor. Lâmbalar sarı ışıklarıyla yarmaya çabalıyorlar karanlığı. Güvercinler, sahibi oldukları Eyüp Sultan’I kubbelerinde tüneyerek bekliyorlar. Bir sarhoş sallanarak geçiyor yanımdan. Gecenin müdavimi bir kaç kişiden biri olduğunun farkında değil. Gözleri hiçbir yere bakıyor, sokaklardan birine girip kayboluyor gölgelerde.

Küçük bir yarasa dikkatimi yoklayarak uzaklaşıyor.

Endişeli bir köpek uluyor beyazca.

Yıldızlar mayıs gecesine ve pazartesisinin son dakikalarına göz kırpmıyorlar. Eski zamanlar örtünüyorlar gözlerime yine.

Hazan’la yine böyle sisli bir gecede bu yolu –Pierreloti’ye uzanan, mezarlıklar arasındaki dar yolu- çıkıyoruz. Bacaklarımızdaki ağırlığın nedeni sırtımıza çöken hüznün.

Sonbahar tüm kudretiyle yaprakları sarıya boyayıp dallarından koparıyor. Ayaklarımızın altındaki

Usta pandomimciler gibi sessizliği kullanarak yürüyoruz. Karanlığın matemi sarı saçlarında gezinip taze sakallı yüzüne düşüyor Hazan'ın. Yeşil gözlerindeki pişmanlığı karanlık gizleyemiyor. Söyleyemediği herşeyi duyuyorum: Emel'I düşünüyor. Yüzündeki keskin çizgilerden, gözlerindentaşan pişmanlıktan –her sevdanın pişmanlık duyulan bir yanı var galiba- sigarasını böyle derin içine çekmesinden belli Emel'I düşündüğü.

“Puhu kuşu.” diyorum.

“Serçe...” diyor Hazan.

“Serçeler böyle ötmez.” diyerek gülümsüyorum.

“Serçeler nasıl öter?”

“Do do re mi mi re do re mi do mi mi fa sol sol fa mi fa sol mi”

“Ben de öttürebilir miyim?” dedim; verdi. Tüm gücümle üfledim:

glu glu glu glu glu glu glu glu glu

Çocuk zamanlarının o saf neşesiyle, kötü bir şeyler son bulmuş gibi neşeli, kahkahalarla güldük.

“Bir dakika...” dedi Hazan düdüğü alarak “Aklıma bir şey geldi.”

Düdüğün içindeki suyu boşalttı; kuşun ruhu aktı asfalta. Ağzına götürüp üfledi hızla:

"Füüüüüüüüüüüüüüütt..."

“Oh olsun!” dedi parçaları ayağıyla ezerken; sonra durdu. Parçaladığı düdüğü seyretti bir süre.

Dudakları titriyordu. Gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu fark ettim o an. İncecik iki damla yaş indi yanaklarından aşağı. Yavaşça eğilerek ruhuyla birlikte vücudunu da yitiren kuşun parçalarını topladı yerden. Ağladığını gizlemeye çalışarak koşar adım evine gitti.

Dokunsam ağlayacaktı. Sonbaharın hüznü rüzgârları Pierreloti'nin ağaçlıklı tepesinde değdiği yerde anılar bırakarak geziniyor, Hazan, adını taşıdığı mevsimin ölü yapraklarını biriktiriyordu içinde. Pişmandı. Pişman olduğunu biliyordum. Dödüğünü kıran bir küçük çocuğun katıksız pişmanlığı gibi yoğundu hissettikleri. Acılar damla damla birikiyor, şekil değiştiriyor, yoğunlaşıyor, pişmanlık adını, geç kalmışlık adını alarak yükleniyorlardı gönlüne. Zihninde bir esmer şiir deviniyor, tüm dirençlerinin kanatlarını kırıyordu.

Dokunmayın / bu akşam / çok ince bir çizgideyim / düştüm düşeceğim...

Bir yağmur tüccarıydı şiir, bir kaç ay önceydi. Demlenmekte olan çayın buğusu camlara yapışmış, ardındaki gerçekleri gizemli bir oyuna dönüştürmeye çabalıyordu. Derneğin yorgun floresanları yüzüyordu elimizdeki çay bardaklarının içinde.

“Bildiğin gibi değil.” dedi Hazan en mutlu yüzüyle.

“Seviyorsun.” dedim.

“Seviyorum.” diyerek onayladı beni.

Bir gizli oyunda oynuyordu. Başrolünü kendine sakladığı bir esmerle paylaştığı; büyü bozulmasın diye kimseye –hiç kimseye- anlatmadığı; tavırlarından, son günlerdeki mutluluğundan sezinlediğimiz; bir zaman devam ettiği –sevgi yoktur!- oyunundan sonra hepimizi şaşırtan, sevindiren bir gizli sevdaiydi yaşadığı.

“Kimi seviyorsun?” diye sordum.

“Bir esmeri...” diye cevapladı beni.

“Emel’i seviyorsun değil mi?”

Gözlerime baktı; çekingen, utangaç bir çocuk gezindi bakışlarında.

“Çok mu belli ediyorum?” dedi usulca.

“Hayır; ama tahmin ediyordum.”

Gülümsedi ve bunca zamandır –belki kendinden bile- sakladığı, çocuksu bir umutla uzaktan uzağa sevdiği esmer şiirini her cümlede biraz daha rahatlayarak anlatmaya başladı:

Evinin küçük balkonunda yaptığı bir sessiz oturuşta, bir hayal gezintisinde kapılmıştı Emel’in esintisine. Bir karşı pencere konuğu, bir esmer merak ve aranan, çok arzulanan sevgilinin uzaktaki, dokunulamayan motifi... Hep arıyordu Hazan; bunu biliyordum. Denediği bir kaç ilişki sonrası bulamadığı, var olmadığını kabullenmeye başladığı ama için için inandığı –çok inandığı- sevgiyi

arıyordu ve Emel'in kelimelerden yoksun, ürkek ve meraklı bakışları, içindeki boş seveda çerçevesine bir portre çizmeye başlıyor, o uzak esmeri arzuladığı sevgilinin görüntüsüne bürüyordu.

Tutsak bir gülücüktü arayış Hazan için. Kahkahalara dönüşmek için çabalayan, mutluluğun rengine boyanmak için bekleyen –sahi, var mıdır mutluluğun bir rengi? Kimi için beyaz, kimi için gri... Yadırganan kara acıların üzerlerini örtebildiğince mi beyazlanır mutluluk?- ama alışkın olduğu bekleyişin ve bekleyişin yarattığı umudun sönmesinden çekinerek tutsaklığı kırmak, parçalamak için çok da çaba göstermediği, suskun tebessümler, yitirilmesi istenmeyen sıcak hayaller topluluğuydu. Arıyor, istiyor ama apak mutluluğa güvenini tam olarak sağlayamadığından –ki apak mutluluk, sevdiğince sevillebilmektir Hazan için- yeterli girişimi gösteremiyordu gönlündeki sevgi susamış çocuk. Gözlerinden taşan o çaresiz pişmanlığın nedeni işte bu haddini aşmış bekleyiş, gecikmiş girişim ve apak'a ulaşmayı beklerken kapkaraya bulanık umutlarının, gördükleri o küçük sevgi ışığını –hayalleri- yanayakıla geri istemelerinin doğurduğu bir isyandı, kendine karşı başlattığı.

...dokunmayın, bu akşam / çok ince bir çizgide, efkârlıyım / son cigaram duman duman/
dudaklarımda eser bir şiirin tadı/ tek hatıram...

Bir küçük hayali mavilemeye uğraşıyorduk; yıllar önceydi. Mutlulukların kasıtlı olduğunu –hem de pek kısıtlı olduğunu- farketmeye, bu ayrımın gerçekliğini, ergenlikle tanışan ve fırtınalı bir okyanus gibi dinginliğe hiç güvenilmeyen benliğimize –aslında hiç de farkında olmadan- kabul ettirmeye başladığımız zamanlarda, bahçeli evlerin, kapı önlerinde oturup dedikodu yapan ve genellikle kocalarının gömleklerini giyen kadınların, oyun çılgınlıklarıyla kedi köpek kovalayan terli çocukların –şimdi renksiz solgun silüetler olarak hatırladığım- ve dalları çekiştirile çekiştirile yere uzanmış incir ağaçlarının çevrelediği sokağımızda, pazar tahtalarının istif edildiği küçük arsanın kuytu bir köşesine oturmuştuk.

“Yemyeşil ağaçların olduğu bir yere gitmeli...” dedi Mehri “Hafifçe rüzgâr esmeli; çiçek kokularını alıp uzaklara götürmeli...”

“Ağaç dalları, güzel ötüşlü kuşlarla dolu...” dedim ben “Kimselerin bilmediği yumuşacık şarkılar söylesinler kuşlar birarada...”

Çocuk hayallerimizdeki mavi dünyayı tasvirliyorduk birbirimize. Hazan yanımda, sessiz, katılmadan dinliyordu konuşulanları.

“Biraz ötede şırıl şırıl akan bir ırmak, tertemiz; bakan insanın, sularında ruhunu görebileceği kadar berrak...” diye devam etti Mehri.

“Gökyüzü de masmavi...” dedim “Diz boyu çiçeklerin, çiçeklerle barışmış yemyeşil çimenlerin üzerine uzanarak gökyüzünü seyretmeli saatlerce...”

“Çimenlerin arasındaki boklar da üzerinize yapışsın!” dedi Hazan suskunluğunu bozarak. Şaşkın gözlerle ona baktık bir an; Mehri kocaman bir kahkaha attı sonra; ben söyleyecek söz bulamadım. Öte zamanları gösteren büyümlü bir kapı aralığından izlediğim cennet bahçesi kötü kokularla yitirdi sanki güzelliğini.

“Gerçekçi olun biraz!” dedi Hazan “Böyle bir yer yok; kalmadı artık. İnsanlar çoktan bulup içine etmişlerdir. Hâlâ varsa da siz gidemezsiniz; uzaktadır, çok uzaklarda...”

Acı veren simsiyah bir gülümseyiştir umutsuzluk, umudun tükenmesinden, ya da inatla fark edilmemesinden sonra dudaklarda yer eden... Umut parıldamıyor; esmer bir kimsesizlik... Yıldızlar eski. Arada bir böcek çıtırtıları, ölü yaprak çığlıkları, sonra sessizlik; hiç susmayan sessizlik... Karanlık inatçı. Suda dağılmış beyaz mürekkepler gibi eski ay; kalem deliği bir kaç serseri yıldız ki yıldızlıklarından utanan... Ve sis ve duman ve siyah gülücükler Hazan’ın dudaklarında, hayallere batmış... Onu buraya çekemiyordum; buraya, Perreloti’nin masalara yaslanmış tahta iskemlelerine, iplere dizilmiş, dört yanı çevreleyen söndürülmüş lâmbalarına, renksiz çiçekler arasına boşaltılmış sigara izmaritlerine; bu geceye; saatlerin bir günün daha son zamanlarına ulaşmaya çabaladıkları bu ana; bu gerçeklik anına...

Nedir ki gerçeklik? Sönmüş bir sigaranın, anlamını yitirmiş, deforme olmuş, geride kalan filtresi mi; gökyüzüne karışmış, yitmiş, hayal olmuş dumanı mı; ciğerlerde, boğazda bıraktığı acımtırak katran mı yoksa? Hazan için gerçeklik, katrandı eskiden beri; sevimsiz, acı... Bu acımasızlığın – gerçekliğin- kuracağı ve tüm benliğiyle besleyeceği düşlemleri yok edeceğinden korkar gibi hayallerle içli dışlı olmaktan kaçınıyor, sevemediği ama oluşumuna engel olamadığı gerçekliği hep karanlık yanlarından kavrayarak kendini olacaklara – olabileceklere- karşı hazırlıklı olmaya şartlandırıyordu.

“Hayalleri çok seviyorum...” demişti bir keresinde “Çünkü onlar bana zarar veremezler!”

Emel’in ne söyleyeceğini merak ediyordu. Birbirlerini merakla yoğrulmuş hayallerine dâhil ettikleri uzak bakışmaları, bir kaç ay önce bir arkadaş grubuyla gittikleri partide tanıştırılınca kadar sürmüş ve tanışmalarının sonrası Hazan’ın gönlünde yeni umutların –ama yine utangaç, yine çekingen umutların- yeşermesine neden olmuştu. Emel’den hoşlanıyor; onun, içindeki boşluğu –o ıssız umman yatağını- dolduracağını hissediyor ama reddedilmekten, kurduğu, canlı tuttuğu hayallerin yitmesinden, kimselere gösteremediği yüreğindeki küçük çocuğun bir kez daha gerçekliğin katran tadıyla zehirlenmesinden korktuğu için suskunluğu tercih ediyor, içli dışlı olmamaya çabaladığı hayallere teslim olarak beklemeyi seçiyordu. Bu haddini aşmış bekleyişin artık kendisine de fazla geldiği günlerden birinde açıklamıştı bana hissettikleri.

“Konuş!...” dedim “Hissettiğin herşey hatırına konuş Emel’le!...”

“Konuşacağım!” dedi “Artık zamanı geldi gerçekle karşılaşmanın; ne olursa olsun...”

Yine de zaman aldı konuşması. Gizli sözcüklerle, ürkek yeşil seviyeşil bakışlarla, şarkılarla duyurmaya, fark ettirmeye çabaladığı sevdâ artık gizli taşınmaktan, saklanmaktan usanmış, küçük çisiltilerin habercisi olduğu bir tufana dönüşmeye başlamıştı. Artık eski bir kelime, bugündeki yansıması hiç de değişmeyen altı hece, tüm anlarının içinde devinen, direten, inatçı bir isyana dönüşmüş; hislerinin gerçekliğini öğrenme merakı –o endişeli merak- tüm tedirginliklerin önüne geçmişti:

Ne olursa olsun...

Bir sevda kuşu masalı anlatırdı anneannem. Yeşim’le çocuk bedenlerimizi birbirimize destek edip bağdaş kurarak, kış evlerinin güröldeyerek yanan odun sobası başında, külde pişen patateslerin erimiş peynirle karışan kokusunu içimize sindirip; pencerenin ardında karanlığı beyaz bedenleriyle süsleyen kartanelerinin birbirine dokunmadan yaptıkları dansları seyrederken dinlerdik bir çirkin kuşun anlatıldığı, defalarca dinlediğimiz, ezberlediğimiz ama anneannemin sözcükleriyle canlandırmak-tan bir türlü bıkmadığımız masalı.

“Bir varmış bir yokmuş, uzak ülkelerden birinde çok çirkin, kötü ötüşlü bir kuş yaşarmış...” diye başlardı anneannem her seferinde anlatmaya. Kimi zaman zihnindeki bir kaç masal karışır, çirkin sevda kuşu hiç bilmediği başka masalların parçası olurdu; ama yine de beni meraklandıran, şaşırtan kişiliği –o zamanlar pek de akıllıca bulmadığım- vefakârlığı asla değişmez, kesin çizgilerle çizilmişçesine en küçük bir sapma göstermezdi.

Çirkin görünüşlü, kötü ötüşünü kimselerin duymak istemediği, yalnızlığa mahkûm edilmiş bir zavallıydı sevda kuşu. Kimselerin olmadığı dağlara, diğer kuşların uğramadığı uzak ormanlara saklanır, kısık sesiyle kendisi için, yalnızlığı için ve sevenleri olmadığı için ağlaya ağlaya şarkılar okurdu gündüzleri. Gece olduğunda ise küçük kanatları açıp ormanların üzerinde uçar, kötü durumdaki tüm canlılara, kendisini küçümseyen, alay eden tüm kuşlara, kırılınca içinden tüm kötülüklerin ilâcı olan sevginin çıktığı sihirli yumurtalarını bırakırdı gizlice. Anneannemin masal dünyasında her derdin çaresiydi sevgi. Masalın tüm canlıları, sevda kuşunun yumurtalarıyla güçlüklerden kurtulurlar ama kendilerine yardım edenin alay edip aralarına kabul etmedikleri çirkin kuş olduğunu bilemezlerdi hiç bir zaman. Sevda kuşu ise kanatlarının uçurabildiğince uzaklara gitmeye, herkese –ulaşabildiği herkese- karşılıksız, beklentisiz yardım etmeye çabalırdı.

Düşünüyör, küçük zihnimde yargılıyor ama bir türlü anlam veremiyordum çirkin kuşun tüm bu yaptıklarına. Sonra birgün, önceden beri bilinen ama karışık lâbirentler arasında görmezden gelinen gerçeğin ışıklarca belirginleştirilmesi gibi aydınlanıverdi masalla ilgili aklıma takılan tüm bilinmeyenler:

Vazgeçmek nedir bilmeyen bir sevda neferiydi çirkin kuş. Kişiler için değil, sevdanın varlığı için, karşılıksız yansımaları için çaballıyor, simgelere indirgmeden, ayrımlara dahil etmeden, bir sevda peygamberi gibi yaymaya, yaşatmaya uğraşıyordu en değer verdiği oluşumu. Sevdaya sevdalıydı çünkü ve birgün sevgisini hak edecek birini bulacağı umuduyla arıyor, ayırım gözetmeden sevgisini sunuyordu herkese.

Masalı anlattım Hazan’a.

“Çirkin miyim ben?” diye sordu yeşilce gülümseyerek. “Hayır...” dedim “Ama arıyorsun. Bir gün sevgine lâyük olacak birilerini bulmak ümidi ile arıyorsun. İyi sorgula kendini. Ormanda kuşun konaklayabileceği yanlış adresler çok fazla.”

“Bu kez yanılmıyorum!” diye mırıldandı “Onun benden hoşlandığına eminim. Bakışlarından, sözlerinden, imalı benzetmelerinden anladım bunu.”

“Ne kadar beklenir gizemlerin açıklanması?” diye sordum bu kez. Sustu ve o an Emel’le konuşmaya, tüm hissettiklerini açıklamaya karar verdiğini fısıldadı sessiz bakışları; umutlu, inançlı...

Yine sessiz ama bakışlarındaki umudu, inancı karanlıklara teslim etmiş, İstanbul'un ışıklarını seyderiyordu. Terk edilmiş bir eski zaman kasabası gibi Pierreloti, sonbaharın hüznü esintisiyle dans eden yaprakların, sigara cesetlerinin ve bir kaç çeşit toprak böceğinin hükümdarlığına boyun eğmişti. İki gezgin, yolları yalnızlıkla kesişen suskun iki yolcu gibi güz gecesine yaraşan birer şiir büyütüyorduk yüreklerimizde.

“Özlüyor musun babanı?” diye sordu Hazan gözlerini uzaklardan ayırmadan.

“Evet!” dedim “Ama gerçek acıyı yaşayan annem. Hâlâ onun kapıyı açıp içeri gireceğini, telefon edip hâlini soracağını sanıyor. Belki de bu masalsilik, bu ölümü kabullenmeme bağlıyor onu yaşama.”

“Hepimizi yaşatan, küçücük umutlar.” Diye fısıldadı “Umutların yitmesi yeni umutların doğmasına sebep oluyor. En çok bağlanılan umut, ulaşılması en zor olan oluyor; biliyor musun?”

Geceyi soludum. Bu yüzyıllık tepe, insanların yıllar boyunca üzerinde sevinçlerini ya da kederlerini taşıyarak, sahibi oldukları küçük umutları canlı tutmaya çabaladıkları eski zamanlarla sarmalandı. Hayatı oluşturan temel hisleri –acıyı, sevinci- değişik oluşumlarla ama hep aynı duyguların farklı yoğunluklarıyla yaşayan insanların, bu eski zaman çay bahçesini kim bilir kaç kez adımladıklarını sorguladım usumda. Ne kederlerde, ne sevinçlerde yalnız olmadığım, asırlardır aynı hisleri taşımış insanların –o inanılmaz bütünü- bir parçası, ilahi bir gücün yapmış olduğu hayat tablosunun küçük bir motifi olduğum düşüncesi fergani bir rahatlık yaydı içime. Belki ayrıntılarda yalnız, ama özde kalabalık bir çeşni hayat.

“Uzaklara gitmek isterdim.” diye mırıldandı Hazan bir türlü vazgeçmediği sigaralardan birini daha tutuştururken.

“Hangi uzaklara?” diye sordum “İstanbul’dan mı, kendinden mi?” “Kendimden kaçmıyorum!” dedi “Ama İstanbul yordu beni artık. Zaman zaman Düzce’yi bile özlüyorum inanır mısın? O kasvetli dar sokakları, yüzleri hiç gülmeyen yöre insanlarını, okulumu, kaldığım evi... Orada paylaşımlarım zengindi çünkü.”

“Mekânları değiştirerek mutlu olamazsın ki.” dedim “Seni yoran tüm sorunlar peşinden gelecek. O, geçen zaman ağırlığını yine duyacaksın üzerinde. Her yerin bir karabasanı var çünkü.”

“Düşünsene...” diye mırıldandı “Bir sahil kasabası düşün... Sabahları doğan güneşin kıvrıllığıyla denizin renklediği, martıların pencereler önünden bağırarak geçtikleri, göğün mavisini, bulutların beyazını gizleyecek bütün binaların, gürültülerin olmadığı sessiz bir balıkçı kasabası... Böyle bir yerde olmak isterdim işte. Sence buranın da bir karabasanı var mıdır?”

Cevap vermedim. Bir kapı aralayıp girdiği hayal ülkesine gerçeklerin ağırlığıyla zarar vermemek, kısacık bir an için bile olsa yüzündeki acı çizgilerinin hayalinin sıcaklığıyla yitliğini görebilmek için sustum; çünkü her şeyin bir karabasanı olduğunun, karabasanları kişinin kendisinin yarattığı gerçeğinin o da farkındaydı ve sevdasının açtığı o devasa boşluğu çöreklenen karabasanla savaşıyordu her dakika. Umutla sarıldığı, hayallerle beslediği Emel öyküsü bir kaç gün önce sona ermişti ve bu öyküden geriye kalan yine hüznü, yine hayal kırıklığı, yine umutsuzluktu.

Senin rüzgârların solgun ay ışıklarına karışmaya çabaladığı bir akşam üzeri Emel’e telefon etmiş; boğazındaki kurumalara, düğümlemelere engel olmaya gayret ederek görüşmek istediğini söylemişti.

“Biraz tuhaf konuşuyordu.” Diye anlattı daha sonra bu telefon görüşmesini. “Hangi konuda konuşmak istediğimi biliyor ama pek yanaşmak da istemiyordu sanki. Bu aralar çok meşgul olduğunu, kendisine bile vakit ayıramadığını söyledi. Görüşebileceğimiz zamanı daha sonra kendisi bildirecekmiş.”

Bir kaçıştı bu. Nedenini hem Hazan’ın, hem benim merak ettiğimiz, gizlerin ortaya dökülmesinin korkulu sonuçlara yol açacağını düşünür gibi çocuksu, tedirgin ama sonu olmayan bir kaçış...

Bir pazar günü uğramıştım ona. Odasında, koltuğun üzerinde uzanmıştı. Gözleri kapalıydı. Açık olan teypten dokunaklı bir aşk şarkısı dökülüyordu içeri. Seslendim; duymadı. Kaçamak bir öğlen uykusuna teslim etmişti zihnini. Yüzünü seyrettim. Korkmuş bir çocuk gibiydi. Dudakları hafifçe açılıp kapanıyor, gözleri düşler ülkesinin görüntülerini görebilmek için göz kapaklarının koruması altında usulca kıpırdanıyordu.

“Uyuyor muymuş?” diye sordu annesi aralık kapıdan başını uzatarak.

“Uyuyor.” dedim “İlişmedim, uyusun biraz daha.”

Birşeyler yazarken uyumuş olmalıydı. Ajandası kolunun yanında kurşun kalemi parmaklarındaydı hâlâ. Yavaşça aldım ikisini de; içini dökmek, arınmak, günah çıkartmak için yazdığı hüznü yazıyı okudum içim acıyarak:

Hepinizi nefretle anıyorum düşüncelerin küçük fahişeleri. Gerçekliğiniz bir yanılsama. Biten hayallerin sonunda farkına varabildiğim. Gizlerinizden sıyrılıp suretleriniz gerçeldiğinde kendimi tutamıyorum. İçimdeki nefret patlıyor. Hepinizi bir bir asmak istiyorum, yalnızlığın soğuk lâbirentlerinde kurduğum darağaçlarına.

Umudu tükeniyordu ve bu tükeniş, soğukluğuyla hayallerini donduran, yok eden gerçeklere karşı iyice biliyordu içindeki nefreti. Uyandırıp konuşmayı düşündüm; vazgeçtim sonra. Ajandasına, yitmekte olan hayallere nefretini kaleme aldığı yazının altına bir kısa not yazıp çıktım odadan:

Bitmekte olan gün, yeni doğan günün geride bıraktığı ağırlıktır. Hüzünler eski günle birlikte ölür çünkü; yeni gün umutlarla doğar. Hüzünlere teslim etme gönlünü.

Dilekler, umudun el açan, kutsal bir büyüklüğe duyurulmaya çalışılan yanları. Hazan’ın bu kez mutluluğu yakalaması, içindeki çocuğun sevdayı özümsemesi için; kendisiyle barışması, içindeki çatışmanın beyaz bayraklarla sona ermesi için Emel’le bir araya gelmelerini diliyordum. Oysa zaman, o günlerde bize çok uzak görünen –ya da benim bir türlü görmek istemediğim- yıpratma silâhıyla Emel’i vurmuş ve aynı silâh, iki ucu keskin bir hançer hâline gelip Hazan’ın göğsünü oymaya başlamıştı. Biri beklemekten yorulan, diğeri, bekledikçe sevdası büyüyen iki zıt roman kahramanı gibi zamanın aralarına serdiği tuzağa sürükleniyorlar ve birbirlerine yaklaştıkça aralarındaki uzaklık artıyordu.

Beklemek aşinalığıyla suskunlaştığı kasvetli bir cuma akşamı çalmıştı Hazan'ın telefonu; arayan Emel'di.

“O kadar uzun zamandır bekliyorum ki...” diyordu Hazan “Sanki yüzyıldır...”

Seninle Ceren, daha sonra oturup ayrılığı, zamanın bizi, sevdamızı yenemeyeceğini konuşacağımız – çocuklaşacağımız- o tembel pembe filin sevimlediği kafede, bir cumartesi günü görüşmüşlerdi. Şarkılar –aşk şarkıları- sevdayı anlatmakta yetersiz olduklarını bilmenin utancıyla cızırdıyorlardı. Bir kaç masa ötede oturmuş, eski bir komanın kurgu olaylarını okur gibi, ama hissettiklerini –Emel'in tedirginliğini, Hazan'ın heyecanını- hissedemeden izliyordum onları. Kafenin karmaşık seslerini, müzik dolabının ağır ritimlerini bir kenara ayırıyor, bu iki sevda serüvencisinin aralarında geçen fısıltıları şekillendiriyordum zihnimde;

“Seni seviyorum!” dedi Hazan “Ama bunu daha önce söyleyemezdim; bu bir aldatma olurdu; hem sana, hem kendime uygulayacağım... Beklediğim zamanlar boyunca kendimi tarttım ve şimdi kakrşında seni gerçekten sevdiğimi söyleyerek oturuyorum.”

Dudakları kapalıydı Emel'in ve bu suskunluk gözleri ile gönlünü de mühürlüyordu. Bakışları, uzak bir ülkenin göğünü tanımaya çalışan bir serçe gibi tedirgin ve ürkek kanat çırpıyordu.

“Uzun zamandır hoşlanıyordum senden, farkındasındır...” diye devam etti Hazan. Emel başıyla onayladı. “Ama biraz da gönlümdeki utangaç çocuk engelledi beni galiba?”

“Keşke daha önce söyleseydin.” Diyerek bozdu suskunluğunu Emel.” Ben de senden hoşlanmıştım Hazan; ama benimle konuşmadın; hiç bir şey söylemedin.”

“Söyleyemezdim ki...”

“Üzgünüm...”

“Niçin?”

“Başka biri var; yaklaşık yirmi gündür başka biri ile çıkıyorum.”

Bir koca dağ sarsıldı Hazan'ın göndünde; çatladı ve milyarlarca toz zerresi hâline gelip yığıldı göndünün ovalarına. Yüzü değişti. O zamandan yüzyıllarca yıl uzaktaki iklimlere gitti bakışları. Yiten, yıkılan, unufak olan inançlarına ağıtlar yaktı içindeki küçük çocuk.

“Çok üzgünüm...” diyerek sürdürüyordu Emel konuşmasını “Ama artık başka biriyle beraberim. Uzun zaman seni düşledim, bekledim; ama umudum tükendi bir gün. Beni affet!...”

Affetmek... Niçin affetmek? Hiç yaşanmamış, hiç söylenmemiş şeyler için mi? Yoksa içe işleyen siyah bakışların, yüreğe dolanan esmer hayalin yitmesinin yarattığı acılar için mi affetmek? Eğer mutlaka birilerini affetmesi gerekiyorsa, giriştiğin uzun bekleyiş için, küçük zaman dilimlerinin ardarda eklenmesiyle büyüyen sürenin kaybettirdiğikleri için, elleriyle çaresizliğe teslim ettiği esmer şiiri için kendisini affetmeye çalışacaktı Hazan. Yüreğindeki çocuk avaz avaz ağlamaktan bıkmıyordu.

Yavaşça kalktı Emel oturduğu sandalyeden. Gözlerinde aynı ürkek kuş çırpınıyordu hâlâ. Fısıltılı sözcüklerle mutluluklar dileyerek çıktı kapıdan.

Her şey bitmişti!

Her şey bitmiş miydi?

Hazan başını yana, oturduğum masaya çevirerek dudaklarına, kızaran gözlerine çöreklenen acıyla gülümsedi. Ağır hareketlerle oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi.

“Uzaklar yakın olmuyor!” diye mırıldandı “Uzaklar hep uzak...”

Gece üşüyor. Uzanıp hercai ellerinle karanlığına, sıyırdın aldın hayallerini üzerinden gecenin. Gerçekler soğuk; gerçekler tüm şarkıların dışında devinerek ihanetle besleniyor.

İstanbul'un ağladığını biliyorum; hıçkırıklarını duyuyorum Haliç'in, bir kötü kokulu rüzgâr suretinde. Zaman, fahişe bir umut yıkıntısı bırakıyor içime. Kırgın, bitkin, hayallerimi kendimden kıskanıyorum. Hatırladıkça tükeniyor, bitiyor, gidiyor çünkü tüm eski zamanlar. Bir otobüsle geçtiğim kıyı yolunda görüntülerin, evlerin, insanların, kaldırımların film görüntüleri gibi sürekli –ama sürekli- geriye gitmeleri, geçmiş olmaları, her yolculukta arkada bir şeyler bırakmanın acısını çekmekten kurtulamamak gibi umarsız bir sızı bırakıyor içime. Sen bu gece inatla mazi oluyorsun. İçimde sakladığım, yanımda taşıdığım gerçekliğini ait olduğu yere, geçmişe teslim ediyorum usulca. Gelmeyeceğini bile bile, çocuksu umutlara sığınarak seni beklediğim rıhtımdan başlayarak buraya, Pirreloti'ye kadar sürdürdüğüm yürüyüş, bu uzun hatırlama seni emiyor, uzaklaştırıyor gibi. Özüm, benliğime örttüğüm sevda kılıfını sıyırp alıyor gerçelen gece. Mayıs gecesinin ve bir türlü tüketemediğim anların sıcaklıklarına rağmen ıslanmış bir kedi yavrusu gibi üşüyorum.

Bir esrik gülümseyişin anlamsız fotoğraflarına anlam katma çabası gibi çeresiz bir uğraş oluyor sevda oyunu. Yaktığım şu sigara gibi tükeniyorsun. Seninle besleniyor hatıralar. Gece, senin son ışıltılarını koparıp zihninden, karanlığına yıldız yapıyor. Bir süre sonra en kuvvetli yıldız dürbünleriyle bile görünemeyecek, karanlığın gizeminde yok olup gidecek yitik yıldızlar, karanlık ışıklar topluluğunun bir neferi olacaksın.

Seni unutacak mıyım?

Zor!

On binlerce yıl önce ölmüş bir yıldızın ışığı bile hâlâ yansıyor karanlık gökkubbeye çünkü.

Taşıt ışıklarının dansı uzaktaki yollarda, sokak ışıklarının durgunluğuna inat kırmızı-beyaz sürüp gidiyor. Mayısın son pazartesi gününü onlarca dakika önce geçmiş zamanlara teslim etmiş olmamın o garip –çocuksu- sızısını, ışık danslarının sahte dünyalarına dâhil olarak unutmaya çabalıyorum; mümkün olmuyor. İçimi acıtan bu eksilme, elinde parçalanan bir oyuncakmışım gibi, benimle oynamana izin verdiğim, sevdami kendini bulabilmen için heba ettiğim için nefrete dönüşüyor. Bu büyük sızı, içimi daraltan bu onulmaz sıkıntı sonrası – tüm bu hüznölere değer miydi- diye düşünüyorum.

Uzaktan seyrettiğim yiten sevda öyküsünün akşamı odamdı, ellerini yüzüne kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlayan Hazan'ı teselli edebilmek umuduyla söylediğim sözün ne denli anlamsız olduğunu anlıyorum şimdi.

“Uzaklar hep uzak...” demişti. Neler hissettiğinin, içindeki acının ne boyutta olduğunun farkındaydım; ama aynı hisleri onun adına çok da fazla duyumsayamadığım için bir uzak tanığıydım öyküsünün sadece. Birdenbire yüzü değişmiş, kızaran gözlerine daha önce hiç aşınası olmadığım bir öfke hâkim olmuştu.

“Hesabı öder misin lütfen?” diyerek koşar adım çıktı kafeden.

Hazan’la geldiğim yolu, arabesk müziğin ağırlığıyla havası ağırlaşan, fazlaca süslenmiş bir minibüsün ön koltuğunda, bu kez yalnızlığımın ve düşüncelerimin yarenliğinde katederek eve döndüm. Bir kaç saat sonra, sokağımızda akşam karanlığı gezinmeye başladığı saatlerde geldi Hazan. Müzik setine Sezen Aksu’nun eski albümlerinden birini koyup koltuğa oturdu; gözlerini kapattı; müziğin hüznü ezgisine teslim etti kendini.

...belki de çocuk gibi sana küseceğim/ seneler sonra utanarak...

Uzun bir süre paylaştığımız suskunluğu bozan ben oldum:

“Ne olduğunu söyler misin?”

“Peşinden gittim.” dedi “Beyazıt Meydanı’nda yetiştim ona. Kolundan tuttum. Herkes bize bakıyordu sanki. Ciddi olduğumu, onu sevdiğimi, iyi düşünmesini söyledim.”

Sustu. Önüne baktı bir süre. Yutkunarak bir sigara yaktı. Gözleri dolu dolu oluyordu yine.

“O an ben ben değildim sanki Revnak; hiç öyle hissetmemiştim kendimi. Kolunu acıttığımı, sakın olmamı söyledi korkuyla. Kendime zor hâkim oldum. Bağırarak, haykırmak, içimdeki tüm kını boşaltmak istedim; ama kolunu bırakmak ve uzaklaşıp gitmesini izlemekle yetindim.”

Şarkının ritmine teslim ettik yine odanın dört duvarını. Rüzgâra takılıp sokakları dolaşan serseri güz yaprakları gibi düşüncelerim, zihnimin tüm koridorlarında farklı görünümlerde canlanıp söndüler. Söyleyecek bir şeyler bulamıyor, dahası onu teselli edip etmemem gerektiğini bilemiyordum.

Sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bu anı daha önce de yaşadığımı hissettiğim o garip zamansızlık anına hapsolarak koltuğa yaslandım. Yüzüne kapattığı parmakları arasından kurtularak halıya düşen gözyaşlarına, boğuk hıçkırıklarla sarsılan omuzlarına baktım, hiç bir şey hissedemeden. Sonra içimdeki kara perde kalktı; bir düğüm gelip tıkadı bağzımı; yutkundum. Elimle saçlarımı okşayarak, acısını azaltabilmek, teselli verebilmek umuduyla –şimdi bana son derece anlamsız, gerçeklerden uzak gelen- o kısa cümleyi söyledim:

“Kimse için bu kadar üzölmeye değmez!”

Şimdi üzüntülerin insanı nasıl ele geçirdiğini biliyorum. Tıpkı küçömsediğim zamanın acımasızlığını benliğime kabul ettirmesi gibi yaşayarak, tüm zerrelere kadar farkına vararak öğireniyorum yokluğunun verdiği her acıyı ve Hazan’ın kendisiyle savaştığı öfke dolu gecelerden birinde ajandasına yazdığı yazıyı, taşıdığı hüznü daha bir fark ederek hatırlıyorum şimdi. Kendinden birşeyler bulduğunca zihnine kazıyor insan okuduklarını:

Seni sevdim.

Öyle çok sevdim ki seni, içimdeki utangaç çocuk esir düşmüşken sessizlikler kralına, söyleyemedim.

Seni sevdim, duyuyor musun?

Esaretten kurtulup yanına koştuğunda seni başka bir rüyada buldu utangaç çocuk. Üzüldü, hazan düştü –kendi adı düştü- yüreğine. Bir fırtına koptu ki deniz yaşıle gözlerinde, işte o fırtına yıktı utangaç çocuğu.

Sana küstüm çiçeği derdi; bunu sen bilmezdin, söyleyemezdiki uzangaç çocuk, söyleyemezdi; hiç büyümemişti çünkü; hiç yaşamamıştı sevginin söyleneceği zamanları.

Uzangaç çocuk ölüyor şimdi. Bunu sen bilmiyorsun. O seni hâlâ çok severek ölüyor.

Seni hâlâ çok severek ölüyor utangaç çocuk.

Şimdi, beynimin makyajıyla eski günlerini geri getirmeye çalıştığım, sigaramın vefasız dumanlarıyla yalnızlığına dağıldığım Pierreloti'nin, üzerlerine yaslanan iskemlelerle uyuklayan ötrüleri toplanmış masalarının, iplere dizilmiş sönük lâmbalarının, gölgelerin ürkütücü değişimleriyle sevişen mezar taşlarının, ağaçlar ve çimenler arasında ötüşen böceklerinin saltanat sürdükleri çay bahçesinde, gümüş bir sini gibi lâcivert gökte parıldayan ayı, her soluk alıp verişlerinde göz kırparak şirinleşen yıldızları, ulu siyahlığının ardında ne olduğunu hep merak ettiğim uzayı düşünerek zamanın monoton kısılcısından kurtulmak, hayalleşmek, düşlerin sınırsızlığına dahil olmak varken yine aynı karabasanla, yokluğunun, dönmeyişinin yarattığı soyut canavarla boğuşuyorum. İşte bu çaresiz çocuklaştığım anlarda beyaz kanatlarını açarak içimde yuvarlandıkları ağaç dallarından kalkıyor, zihnimin göklerinde pervasızca kanat çırpıyorlar şiir kuşları.

Sana yazdığım sevda kokulu, özlem kokulu, ayrılık kokulu tüm şiirler, özellikle en sevdiğim bir kaç dizelerini hatırlatıp, gecenin ay ve yıldız ışıklarınca bile bozulamayan siyahlığını –bu siyahlığı biraz da ben yaratıyorum galiba- küçük pırıltılarla yenmeye çabalıyorlar. Hatırladığım dizeler, üzerlerine sinen yazılma anlarını, sararmış –ama objektifle sınırlanmamış- eski fotoğraflara dönüştürerek gözlerimin önüne seriyorlar;

... zaman ilâç olur mu/ geride kalanın/ kopmuş kanatlarının/ devasa acısına / nasıl bilebilebiliriz?

...

Tüm gücünle bir tokat atıyorsun yüzüme. Yanağımda parmaklarının izi kaldığına iminim; yüzüm yanıyor. Bana bu güne dek kimsenin el kaldırmadığını düşünüyorum. İçimdeki şaşkınlık hızla şekil değiştirerek öfkeye dönüşüyor. Kolunu tutuyorum; bana vurduğun, sonra yaptığının şaşkınlığıyla bir kaç saniye havada, yüzümün hemen yanında asılı kalan, titreyen sağ kolunu... İçlerinde şimşekler çakan gözlerimi, senin rahatlayarak fırtınası dinginleşmeye başlayan gözlerine dikiyorum. O an fark ediyorum içindeki çocuksu kini. Göğsümde çırpınan altta kalmamak duygusu elime hükmediyor; sol elimi kaldırıp, çok da hızlı olmamasına dikkat ederek bir tokat atıyorum yüzüne. Yanağın bir anda kıpkırmızı oluyor. Ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başlıyorsun. İçim acıyor seni o hâlde görünce. Omzuna uzanıyorum; geri çekiyorsun kendini; tekrar uzanıyorum; kıpırdamıyorsun bu kez. Kendime doğru çekiyorum ince vücudunu; göğsün göğsüme yaslanıyor. Boynuma sarılıyorsun küçük bir kız çocuğu gibi.

“Beni aldattığını zannettim!” diyorsun hıçkırıklar arasında. Cevap vermiyorum. ...ikimizin birer

kanadı var/ ancak birbirimizi kucaklayarak uçabiliriz.

İçim acıyor. Gönlümü aydınlatmaya çabalayan dizeler daha fırtınalı bir iklime taşıyorlar beni. Her dizenin, her şiirin bir yanlarında sen varsın ve apansız dikiliyorsun karşıma. Sevda ayrılıkla pekişince hissettiriyor büyüklüğünü. Her şiir sevda kokuyor biraz; her sevda ayrılık kokuyor çünkü.

Bu gece yanımda kalır mısın/ sabahın ışıkları parlayana dek...

Gece bir türlü uyku ağırlığı rolüne bürünüp oturmuyordu gözkapaklarıma. Beynimde, toparlayamadığım, oyuncu kedi yavruları gibi oradan oraya koşup duran düşünceler acı adını, keder adını alıp deviniyor, birkaç gün önce babamı alan ölümün –kara kanatlı ayrılık kuşu ölümün- şimdi benim başımda dönüp durmakta olduğunu hissediyor, çocuksu korkuma engel olamayarak huzursuz bir yatak nöbeti tutuyordum. Başımı biraz geri çekiyor, yastığı çeviriyor, yüz üstü dönüyor, sırt üstü yatıyor, yastığımı tekrar çeviriyordum; ama hayır, cehennem alevlerine bulanmış gibi alev alev yanan yüzümden vücuduma taşan ısı mağrur ve inatçı bir düşman gibi saldırmaktan, uykularımın katili olmaktan vazgeçmiyordu.

Bu huzursuzluk ve yarattığı boğucu sıkıntı gerçekleşmesi imkânsız hayalleri – belki karabasanları- olası kılacakmış, yatağımın ucundan çıkıveren karanlık bir el ayak bileklerini tutarak, üçümcü sınıf korku filmlerindeki yine üçümcü sınıf aktör ve aktrislerin kendi kanlarında boğuldukları o abartılı vahşet sahnelerini gerçek kılacakmış gibi, ya da –daha kötüsü- saatler önce toprağın vefakâr kollarına teslim ettiğimiz babam, kefeni üzerinde dökülen küçük böceklerle, sıyrıdamayan gözlerindeki donuk ışıltılarla kapıyı açıp içeri girecekmiş gibi korkuyordum.

Bu eziyete daha fazla katlanamayarak evin bütün ışıklarını yakmış, bir odadan diğerine, sanki ha şimdi babam karşıma çıkacakmış gibi tedirgin, korkulu dolaşmaya başlamıştım.

Aklımdan bir türlü gitmiyordu. Ardık yoktu. Artık onu salonda elleriyle cilaladığı deri koltuğunda gazetesini okurken; pencere önünde oturup bir elinde sigarası, diğer elinde Yeşim'in yaptığı orta şekerli kahvenin çiçek desenli fincanı ile dışarıyı seyredirken; annemle şakalaşırken; bana gençliğinin en çapkın zamanlarını büyük bir neyelme anlatırken; bir sinek kadar sessiz vızıltılarla uyurken; yemek yerken; bahçe toprağını eşeleyip yeni çiçek tohumları ekerken; gülerken, sinirliyken, hiç ama hiç göremeyecektik. Buna inanamıyordum ve bir anda karşıma dikilirse korkuyla kaçarmıydım, yoksa büyük bir sevinçle boynuna mı sarılırdım, onu da ayrımsayamıyordum? Tek farkında olduğum, içimdeki o garip, çocuksu korkuydu. Hatıralarla –üstelik hatıraların en acı veren yanlarıyla- dolu olan bu evde –sanki kendi evim değil de hiç tanımadığımca yabancı olan bu evde- bir başımaydım. Annem ve Yeşim, cenazede çok bitkin düşen dedem ve babaannemi yalnız bırakmamak için onlarla gitmişlerdi ve büyük bir ihtimalle, saat gece yarısına yaklaşıyor olmasına rağmen yanyana oturmuş ağlayarak eski, sararmış fotoğraflara bakıyor olmalıydılar.

Gönlümdeki boşluk büyüyordu ve onun yiten bir yıldız yoğunluğunun yarattığı karadelik gibi beni, aklımı yutup sindireceğinden korkuyordum. Sabahı edebilirsem bir daha hiç delirmeyeceğimi düşünüyordum; ama bu yalın yalnızlık, üzerime çöken ağır korku imdat sinyalleri vermeme, yanımda birini – sıcaklığına ihtiyaç duyduğum birini- istememe neden oluyordu. Sana telefon açtım; sesin içimi rahatlattı. Yanıma gelemezdin; ben de sana, anne-babanla paylaştığın eve gelemezdim gecinin bir yarısı. Seninle yetindim ve uzaklarda bir yerlerde erkenci bir horoz ötünceye, gürültüsünü kendi

tavanlarımızda duyduğumuz bir uçak geçinceye, uyku ikimizi de ele geçirinceye dek uzun saatler boyu konuştuk.

...yadigâr yalnızlıktan korkuyorum/ bu gece tüm yalnızlar öldürülecek.

Çırpınıyor göğsümün yaralı güvercinleri; kanlı kanatları acımın ağırlığını taşıyamıyor artık.

Seni yitiriyorum.

Uzarlara gitmekten korkan ama içlerindeki macera tutkusunu yenemeyerek kamyonetlerin arkasına asılıp tehlikeli oyunlar oynayan çocuklar gibi ardına takıldığı hercai bir ayrılık şiirini katettiği uzarlara dahil oluyorsun. Çaresiz gözlerle ardından sakıp gülegüle demekten, seni kendi şiirlerimde arayıp da Atilla İlhan'ın –şiirin hüznün ocaklarından yahşi madenler çıkartan o büyük yürekli adamın- güzel bir şiirinde, özellikle o şiirinin bir kaç dizesinde bulup, bu buluşma sevinememekten, dahası hüznlenmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

...çünkü ayrılmanın da vahşi bir tadı var/ çünkü ayrılık da sevdaya dâhil/ çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili./hiçbir anı tek başına yaşayamazlar/her an ötekisiyle birlikte/herşey onunla ilgili...

...çünkü ayrılmanın da vahşi bir tadı var/öyle vahşi bir tad ki dayanılır gibi değil/çünkü ayrılık da sevdaya dâhil/çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...

Seni şiirlere kilitliyorum; onlarla kal artık. Ben bu anlarımın eksilmesini, yırtılmalarını senin motiflerinle renklenmiş hatıralarla yanamaktan yorgun düştüm sevgilim.

Bu siyah boşluğa karışmak, onun bir parçası olmak mümkün mü? Şu gri bulutların eteklerine tutunup ayışıklarıyla aydınlanarak, kalp çalma endişesiyle çapkınca göz kırpan yıldızların suskunluklarındaki gizli fısıltılara konuk olup da gökte –bu engen gece denizinde- siyahlığın gün sahili beyazlığına dek hüküm süren sınırına varıp seni görmek Ceren... Taze ışıklarla sevişen sokağınızın kaldırımında gazete ve ekmek almak için yürürken; geniş bahçenizin ağaçlarla gölgelenen bir kıyısında kahvaltı ederken; alışverişe çıkarken; ya da en güzeli, beni düşündüğün bir anda gözlerindeki yaşları özgür bırakırken içinin gardiyanları, seni görmek; mümkün mü?

Ben şimdi, biçare bir şiir kaçağıyım. Seni hatırlatan ve yitirilmiş zamanların eski sıcaklıklarını acıya dönüştürerek gönlümün kahramansı sevdalara aşık çocuğunu yaralayan dizeleri unutmaya, onların uzağına –zihnimin uzayındaki yörüngelerinden yüzyıllarca ışık yılı uzağına kaçmayı çabalıyorum.

Ayaklarımdaki sızıları emiyor Pierreloti'nin kesme taşları. Alçak çatılı evler ve rüzgârla konuşan mezar taşlarının sınırladığı dar sokak evime doğru iteliyor pebi.

Pencerelerden birindeki son ışık da söndü.

Siyah bir kedi, eski yaşantısındaki bedenini ziyaret etmek için mezarlığa girdi usulca; eski zaman mermerleri arasında kayboldu.

Çırçıplak bir kadın gördüm ileride; sokak lâmbasının ansızın söndüğü yol ayırımında; Sol elini

hafifçe kaldırarak beni çağırđı ve duman gibi dağılıverdi hemen ardından.

O benim ölümüm mü; düşüncelerle boğuşmaktan yorgun düşen beynimi aldatan bir ışıık oyunu mu yoksa?

Her aldaniş bir ölüm değil mi hem?

Her aşık bir aldaniş değil mi?

Uzun aylar boyunca devam eden bir aldanişın sahte umutlarıyla avunlaya çalışan bir divane olarak gerekleşeeğine inandığım rüyanın yalancılığını zor da olsa kabulleniyorum şimdi.

Sen artık gelmeyeceksin!

Ne kaldığımız yerden devam etmek, ne de yeniden başlamak için, hiç bir şekilde gelmeyeceksin sen ve şimdi düşünüyorum da babanın görevi gereği Adana'ya yerleşeeğinizi bana zorlukla söylediğin gün bir daha hiç dönmeyeceğini, o gidişin dönüşsüz ayrılık demek olduğunu anlatmaya alışmışsın gibi geliyor.

Yoksa gerçekten, asırlar, asırlar önce yazılmış kader adlı oyunun sayfalarında mı yaşıyoruz Ceren?

Babamın ölümünden bir kaç gün sonra, mavi gözlerini gözlerime dikerek – gidecek misin?- diye soran annemin sesine hakim olan titremeyi ve o an burada, İstanbul'da kalmaya karar verdiğimi belirten kısacık –hayır- kelimesini, o kelimenin ığırışımlarını duyuyorum beynimde:

Hayır, gitmeyeceğim anne; burada kalacağım. Sizin bana ihtiyacınız var; benim size ihtiyacım var anne. Dışarısı kötü; dışarıda akbabalar var; yalnız uçan martıları parçalamak için pusu kurmuşlar; ama korkmuyorum; kimse ölümsüz değil çünkü; babam kanıtladı bunu bize, değil mi anne? Ben sizin için, sizi yalnız bırakmamak için kalacağım burada. İçimizdeki yalnızlığı ise birbirimizle bile paylaşamayacağız anne!... Burada kalacağım. Hadi sevensene, burada kalacağı anne. Hiç büyümeyeceğim. Hiç bir yere gitmeyeceğim. Terli terli su içmeyeceğim. Burada kalacağım anne; burada; ölüm sinmiş bu evde... Hadi gülümse anne, hadi gülümse, gülümse... Ağlama anne!

Ben kalıyordum.

Aşınası olduğum bu sokaklarda, her odasında babamdan izler taşıyan ölüm kokulu evde, kısıtlanmış gökyüzüyle bile şahlanıveren kendi kanatlarımla uçmak hayallerimin acı veren dürtüleriyle, burada, asırların incisi, eskiyen güzel İstanbul'da kalıyordum ben.

Ama sen gidecektin şimdi.

Sokağınızda, solgun ışığın sınırlarında küçük bir yarasanın uçup durduğu sokak lâmbası altında, birbirimizin gözlerine işlemeye çalışarak elele tutuşmuştuk. Gözlerin gözlerimin merkezindeydi; ama uzaklara, çok uzaklara bakıyordun. İçim acıyordu. Bir kaç saat önce öğrendiğim, kederli oyunculuğuna şaşmama neden olan gerçek, kulaklarımda uzun, kesintisiz ve tiz bir ısılğın ınlmasına neden oluyordu.

“Demek gideceksiniz...” diye mırıldandım.

“Evet!” dedin gözlerini kaçırarak” Ama lütfen...”

“Lütfen üzülme, diyeceksin!”

“Evet!”

İşıldayıvermesi çok kolay olan çocuksu gözlerin doluverdi yine. Sıkıcı sarıldım sana. –Hiç kimse almasın, kimse götürmesin; burada benimle kal; uzaklardan korkuyorum- demek, ağlamak istedim. Şayet giden ben olsaydım nasıl yapardım diye düşündüm sonra. Yapamazdım tanrım, yapamazdım! Bir çocukluktu uzaklara gitmek fikri; çünkü geleceğimi oluşturabilmek için değil, beni körelten bu aşinalıklardan kaçmak, hayatın anlamını, kaygılarımın çözümünü uzaklarda aramak için gitmek istiyordum. Oysa aradığım tüm çözümler ve anlamlar buradaydı; kendi içimde... Ve tüm bunları, sana kaybetmekten korkarak sakıldığım, giden değil de geride kalan konumuna düştüğüm için farketmiştim sanırım.

İnce dudakların arzuyla ve biraz da korkuyla yapıştı tütün kokulu dudaklarıma. Kalbin kalbimde attı. Sonrü küçük bir inlemeyle kurtuldun kollarımdan.

“Gidehlim!” dedin “Çok geç oldu.”

Yoldaki öksüz ağaca yaslanarak, anahtarınla kapıyı açışını, bir gölge gibi karanlıkta yitmeden önce bana el sallayışını seyrettim. Gözlerim doldu; ağlayamadım. Kirpiklerime bulanık damla gecenin meşru rüzgârının parmaklarında yitip gitti.

Şimdi ağlamak, içimdeki inatçı çocuğun direnişini kırarak rahatlamak istiyorum; mümkün olmuyor. Sızlayan ayaklarımın ağırlığıyla zar zor geldiğim bu sokak – sokağım- eski bir dostun şevkatli yakınlığı ile karşılıyor beni. Çocukluğumun en masum dönemlerini geçirdiğim bahçeli gecekonduyu çevreleyen eski sokağımı ve onun, geçmişin tatlı anıları arasına sıkışıp kalan çocukluk oyunlarını barındıran kaldırımlarını hatırlıyorum. Koca bir kamyonun kasasına yüklediğimiz eşyalarla bu sokağa taşındığımız ilkg ün tüm buralara duyduğum nefret şimdi içinde garip bir pişmanlık duygusu kıpırdatıyor.

Bu sokağı seviyorum; çünkü hayatımın senli zamanlarının tümünü bu sokakta yaşadım. Sana dair içimde duyumsadığım hüznüleri ya da mutlulukları, tozlarıyla ve rüzgârlarıyla paylaştığım sokak buydu Ceren ve yine zamanın bana seninle ilgili oynadığı son oyun da bu sokağın sınırlarında başlamıştı; bundan tam üç gün önce...

Serin cuma akşamlarından biriydi. Yoğun geçen bir iş günü sonrası –ama çalışmaktan değil, seni düşünmekten ve özlemekten- yorgun düşmüş, eve dönüyordum. Tam sokağın girişinde karşılaştım Filiz’le. Gözlerini kocaman açıp gülümseyerek yaklaştı yanıma.

“Ah, nasılsın Revnak?” diye sordu pek de içten olamayan bir sesle “Çoktandır görüşemiyorduk.”

“Sağol, iyiyim.” Dedim “Sen nasılsın?”

“Eh ben de fena sayılmam... Seninkini bekliyoruz işte...”

“Benimkini mi?”

Aklım bir anda karmakarışık oluverdi. –Seninki- diye tanımladığı sen olmalıydın. Sen!... Sen gelecek miydin?

“Evet!” diye cevapladı beynimdeki soruyu “Ceren pazartesi akşamı gelecek ya; haberin yok mu?”

Bilmiyordu. Her zaman en yakın arkadaşlarından olduğunu söylediğin bu kızcağızın haberi yoktu aramızdaki parçalanmadan. Bizi, hâlâ birbirini çılgınca özleyen iki sevgili sanıyor, soğuk ve kısır telefon konuşmalarımızı, beni artık eskisi gibi sevmediğini yazdığın mektupları bilmiyordu. Ona hiç bir şey anlatmamıştın demek ikimiz hakkında. Oyununu devam ettirmeye karar verdim hemen:

“Biliyorum canım!” dedim “Ama senin haberin yoktur zannediyordum.”

“A, olur mu hiç?” dedi böbürlenerek “Gittiğinden beri sürekli mektuplaşıyoruz Ceren’le. Geçen gün de telefon etti iş yerime. Bir kaç günlüğüne Büyükada’ya anneannesine gelecekmiş. Pazartesi akşamı da vapurla buraya geçecek.”

Sormak istediğim ama hangi mazerete sığınarak sormam gerektiğine karar veremediğim tüm soruları cevaplayıvermişti bir çırpıda. Dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı sanki. Mutlu günlerdileyerek ayrıldı yanımdan.

Gelecektin; bunca zaman sonra, seneler gibi uzun gelen aylar sonra gelecektin demek. İki gün boyunca, arayıp geleceğini müjdeleyeceksin umuduyla telefonunu bekledim, etmedin ve bir kaç saat önce dün olan pazartesi günü, rıhtıma yanaşan her vapurla çocuksu heyecanlara kapılarak, inen her yolcuyu aralarında mısın diye dikkatle izleyerek sürdürdüğüm bekleyiş boyunca devam etti içimdeki o çaresiz umut. Belki son umut kırıntılarımı da yok etmek için yürüdüm bu kadar yolu; emin değilim.

Şu an İstanbul’da mısın, geldin mi, gelecek misin; yoksa aramızdaki herşeyin bittiğini aslında bilen ve bana küçük bir oyun oynamak isteyen Filiz’in uydurduğu bir masal mıydı geri döneceğine dair tüm söyledikleri; ondan da emin değilim işin kötüsü?

Artık zamanı sorgulamaktan vazgeçiyorum. Kabul etmenin o acımasız çarkında ezildi inatçı direnişlerim. Şu saatten sonra her yıldızın birer periye dönüşeceğine dair hayaller kurmanın anlamı yok. Aşkına elveda diyorum Ceren; sana elveda diyorum ve aylar önce soyut kalemle, beynimin görünmeyen sayfalarına yazdığım son mektuba kanatlar takıp huzuruna gönderiyorum. Bu, sana dair içimde sakladığım tüm sıcaklıkların son noktası olsun:

Yar;

Yağmur durgun iniyor. Yize güz, yine damlalar hükümdarlığındaki sokaklar ve yine sensiz bir şehir... Acılar hükmünü verdi cisiltide; sensizlikle damlıyorum ben de anılar üzerine; sırtımda yağmurun örgülediği perdesü...

Karamsarlıkla bata çıka yürüdüm, bu gürültülü mezara girdim; bu elemli paradoksun merkezine...

Umutlarım çamurlandı küçük; görüyor musun?

Hüzün kelimelerime sızıyor. Senin maviliğini unutturamıyorum aklıma. Simit satıcıları, boyacı çocuklar, paltolu-cekeli adamlar, dilenciler, belediye otobüsü şoförleri, biletçiler, yüzlerinde mağrur gülümsemelerin çerçevesi kadınlar, sokak satıcıları, zabıta, yağmur, çamur ve ıslanmış köpekler –bu şehrin karmaşası kısaca- seni silmeye, saklamaya yeterli olamıyorlar. Taze bir meyvenin yaydığı çekici koku gibi hayalin, beni anılara çekiyor. Usumda yarattığım hayalinle seviyiyorum küçük; hissediyor musun?

Şimdi çevremde perilerin uçuştığı bir masal kentinde değilim. Pan'ın flütü duyulmuyor. İnadına beynimi didikleyen, matbaa makinalarının bulantıcı gürültüsü şu an. Merdanelere bulan mavi boyanın floresanın ışığı altında parıldamasını ve bu pakaltının bana gökyüzünü, umudu ve gözlerinin yörüngesini hatırlatmasını özlemsiyorum. Gerçeklerle sarmalandığım bu dört duvarın arasında hayallerimin çaresizliği su yüzüne çıkıyor. İssiz bir adada mahsur kalmış kazazedenin bir dost yüzüne duyduğu açlık gibi, yoğun bir hasretle bastırılıyor bütün hayallerim. Ayrı olmanın, uza olmanın soğuk katılığına yenemiyorum. Zihmini bütün eşkiyaları silâhmandılar ve sevdami haklamak için ölüm marşları mırıldanarak pusular kuruyorlar küçük; duyuyor musun?

Aşkima prangalar vuruyor şiirler. Senden ayımsayamadığım dizeler keskin kayaların kenarlarını çevrelediği uçurumlara sürüklüyorlar beni. Kınından sıyrılmış karanlık saplı bir hançerin üzerinde yürüyerek sürdürüyorum yaşamı. Sensizlik ruhumu kanatan bir işkence aleti oldu yar. Sınırında durduğum uçurumun dibinde sevdaları uğruna çaresizliğe teslim olanların sararmış iskeletleri yatıyor. Mezarlık kurtları, bedenler gibi acıları da yiyemiyorlar maalesef. Ayrılık bir ölüm oldu yar ve ruhun bedenle ortaklaşa taşıdığı bu ölüm sıkıntı, bun, acı, keder, hüznün silâhlarını ustaca kullanıyor. Ben aşkımın zifiri ara sokaklarında can çekişiyorum küçük; biliyor musun?

Gecenin en mahrem yerindeyim. Yıldızlı örtülerin altına saklıyorum sevdami ki üzerine bulaşmasın karanlığın kokusu. Karanlıklardan ürküyorum; çünkü o siyah tuval üzerine çizilen düş tabloları canımı acıtıyorlar sürekli. İçine yuvarlandığım pişmanlık kuyusundan kara sular sızıyor gönlüme ve gecemi gündüzümü zifiri karanlık ediyorlar küçük; farketmiyor musun?

Yağmur dindi diner yar. İş ki yıkılmanın umudumun kumdan kaleleri. Gerisi, ışığa tutkun pervaneler gibi yörüngene girmiş gönlümün acılara dayanma gücüyle orantılı yaşanacak. Tüm iklimleri dolaşan birer kuş değiliz ve memleket kokusu gibi çekiyor bizi birbirimize birşeyler. Ne kadar girsek de küskünlük sokaklarına yine de bir yanımız hep birbirimize ait. Sende benden, bende senden birer parça, içimizde, bizi biz yapan yapının merkezinde yaşam sürüyor. Hiç doğuramayacağımız birer soyut çocuk taşıyoruz içimizde; anası biz, babası biz küçük...

Sen hâlâ beni unutabileceğine inanıyor musun?

Aşkın GÜNGÖR

1 Nisan 95/30 Kasım 95